HALKIN SESİ

20 OCAK 1976 40

250 Kuruş

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

Devrimin zaferine adanmış bütün bir hayat

ÇU EN-LAY (1898-1976)

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

HALK POSTASI

ANTALYA HALKININ MÜCADELESİ YÜKSELİYOR

Halkın mücadelesi Antalya'da da yükseliyor. Antalya ve çevresinin 12 Mart'ın çok öncelerine kadar uzanan devrimci bir geçmişi var. Elmalı'nın yiğit köylüleri toprak ağalarına karşı devrimci mücadele vermişler, toprak ağalarının topraklarını işgal etmişler. 12 Mart döneminden sonra da Antalya halkının mücadelesi yeni bir yükseliş içine girdi. İlk devrimci hareket Dokuma fabrikası işçileri tarafından başlatıldı. Dokuma fabrikası işçileri patronun baskısını protesto etmek için yürüyüş düzenlediler. Daha sonra Ant-Birlik iplik fabrikasında çalışan işçiler sendika seçme özgürlüğü için, sarı sendikaya karşı mücadele eden işçilerin işten atılmalarını protesto için açlık grevi yaptılar. Patron faşist komandoları ve kiralık adamlarını açlık grevindeki işçilerin üstüne saldırttı. Daha sonra direniş kırıldı, patron fabrikayı komandolarla doldurdu.

MKE Kurumunun Antalya Pil fabrikasının işçileri 7 Kasım'dan beri grevdeler. Grev toplu iş sözleşmesi görüşmelerindeki anlaşmazlıktan dolayı yapılmıştır. Grev kararının alınmasından sonra 3 ay MC hükümeti grevi erteletmiş ancak önleyememiştir. Pil fabrikası işçileri iş güvenliğinin sağlanmasını, disiplin kurulunda işçilerin de bulunmasını ve sosyal hakların sağlanmasını istemektedirler.

Liselerde öğrenciler gerici yönetmeliklere karşı, demokratik lise için mücadele etmektedirler.

11 Kasım'da Aksu Lisesi öğrencileri öğretmen olma haklarının ellerinden alınmasını ve okulun bir faşist yuvası haline getirilmesini protesto etmek için boykota gittiler. Okulun yurtsever öğretmenlerinden Yusuf Dede, yolu kesilerek faşistlerce dövüldü. Bu saldırı karşısında ortaya çıkan teslimiyetçi görüşler yüzünden derslere girilmeye başlandı. Ancak bir öğrencinin daha dövülmesi derslere girilmesi kararının ne kadar yanlış olduğunu, faşistlere karşı yılmadan mücadele etmek gerektiği gerçeğini ortaya çıkardı, boykot tekrar başladı. Antalya Gençlik Örgütü'nün (Ant-Gör) üyesi olan, revizyonistlerin etkisindeki bir kaç kişi, öğrencilerden habersiz olarak kendilerini boykot komitesi ilan ettiler. Öğrenciler adına faşist Müdürle görüşüp, özür dilediler. Sadece başka okullara nakillerini istediklerini söylediler. Okuldaki ve dışardaki faşistlerden korkuyorlar, artık buralarda barınamayız diyorlardı. Ant-Gör yöneticilerinin faşistlerle uzlaşması sonunda boykot kırıldı. Onlar öğrenci mücadelesinin önemli olmadığını ve hiç bir işe yaramadığını söylediler. Aksu'daki boykot kırılınca öğrencilerin mücadelesini küçümsemeye ve kötülemeye başladılar. Buna bahane olarak da önemli olanın proletarya içinde çalışmak olduğunu, kendilerinin böyle yaptıklarını söylüyorlar, fakat hiç bir şey yapmıyorlardı.

Antalya'dan bir Devrimci

YAŞAM DEDİKLERİ ŞEY, İKTİDAR YANLISI OLMAKTIR

Ben Divriği'nin Mursal köyünün muhtarıyım. Bizim köyün ortasından geçen akarsu köyü ikiye bölmüştür. Köylülerin sudan geçerek birbirlerine gitmesi, hayvanların yaylıma gitmesi mümkün olmuyor. Hiç bir işimizi göremiyoruz. Ben Ankara'ya giderek bir köprü yapılması için müracatta bulundum. Hattâ bizzat YSE Müdürlüğüne gittim. Ancak gittiğim her daireden partimi sordular. Yaşam dedikleri şey iktidar yanlısı olmaktır. Yoksa niye halimizi sormuyorlar da partimizi soruyorlar? Biz gerçekten demokratik ve tam bağımsız Türkiye'yi kuracak bir iktidardan yanayız. Köyü ikiye bölen ırmak, can ve mal güvenliğine büyük zarar vermektedir. Hattâ bu suda boğulan olmuştur. Zaten işsizlik, topraksızlık bizi perişan etmiştir. Bir de bu iktidarın yarattığı pahalılık bizi tamamen çileden çıkarmıştır.

Köprünün yapımı için gönderdikleri elemanlar hiç bir çalışma yapmadan, kırık dökük malzemelerle seçim zamanı köye gelerek propaganda yaptılar. Bir daha da gözükmediler. Bu su yüzünden can ve mal güvenliğimiz kalmamıştır. Bütün kamuoyuna duyururum.

Mursal Köyü Muhtarı
Süleyman Kocaoğlu
(Divriği-SİVAS)

TÖB-DER YÜRÜYÜŞÜNÜ FAŞİSTLER VE REVİZYONİSTLER ENGELLEDİ

İki süper devletin hegemonyacı ve işgalci siyasetini bütün ezilen dünya halkları anlamıştır ve kararlı bir mücadele vermektedir.

İki süper devletten biri olan Sovyet sosyal-emperyalizminin yurdumuzdaki işbirlikçileri TİP ve TSİP revizyonistleri, halkın mücadelesini «provokasyon» olarak karalayıp, faşistlerin yanında yer alıyorlar.

Biz devrimci öğretmenler olarak, iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı en kararlı şekilde mücadele etmeliyiz. 6 Aralık TÖB-DER yürüyüşünü MC'lilerden ziyade revizyonistler engellemiştir. Çünkü devrimci kitle mücadeleleri revizyonistleri teşhir edecek ve maskelerini düşürecektir. Kitle mücadeleleri, revizyonizm mikrobunu yok etmek için bir nevi ilaç gibidir. 6 Aralık 1975 TÖB-DER yürüyüşü için toplanan halk, sert bir şekilde TÖB-DER revizyonist yöneticikliğine çatmıştır. Hattâ yürüyüşe katılmak isteyen bir köylü şöyle dedi: **«Biliyorum, bu yürüyüşe faşistlerden çok sahte devrimciler engel oldu. Çünkü bu yürüyüş, sadece öğretmen yürüyüşü değil işçi-köylü yürüyüşü olacaktı.»**

Biz, devrimci ve halkın davasına inanmış öğretmenler olarak birleşip, iki süper devlete ve işbirliçilerine karşı mücadelede doğru siyasetimize sahip çıkmalı, Marksizm Leninizme bağlılığımızı göstermeliyiz.

Divriği'den 3 öğretmen

GAZİANTEP VALİLİĞİNE DİLEKÇE

İlgi : Toprak Konusu

Yüzyıllardan beri biz, Araban'ın Göllüce (Terbizek) köyünde ikamet etmekteyiz. En az 500 nüfuslu bir köyüz. Topraksız, yoksul, fakir, işçi bir köyüz. Yıllardan beri biz bu köyde ağalarla, yani karasaban, hayvan gücüyle ortaklaşa çalışıyorduk. Şimdi ise zirai aletlerin çoğalması herkese fayda getirdi, biz topraksız köylülere ise zarar getirdi. Çünkü şimdi ağaların ellerinde biçer-döverleri, çeşit çeşit traktörleri, kamyonları, taksileri, pikapları dolmuştur. Bu halde kendileri işletiyor. Bir milyon dönüm olsa gene kendileri işletirler. Çünkü bundan bir kaç yıl önce 500 veya 1000 kişi yoksul köylünün yapacağı işi, şimdi 3-5 kişi yapabiliyor. 3-5 kişi bu kadar köylünün yaptığı işi yapıyor. Ancak gündelik 50 lira alabiliyor.

Hâl böyle iken bu ağaların en az beş köyleri var. Kendi ailelerinin, kimileri kardeş, kimileri amca, en az 50 000 dönümdür. Bunun yanısıra Gaziantep Güven Partisi Milletvekili İmam Hüseyin İncioğlu'nun da aynı bizim ikamet ettiğimiz Araban Terbizek köyü civarında en az 20 000 dönüm arazisi var. Tahminen 5000 dönüm İmam Ağanın arazisinde hazine malı var. Tahminen 5000 dönüm de Yiğitler ailesinin hazine malı var.

Hâl böyle iken köyümüz yakınlarında tahminen 9-10 bin dönüm hazine arazisi çıkıyor. Biz bu hazine arazisinden yararlanmak istiyoruz. Bütün makamlara dilekçemiz var.

Araban'ın Terbizek köylüleri
adına Osman Kaya

KIBRIS'TA ASKERLİK YAPAN BİR EMEKÇİNİN MEKTUBU

Ben Yozgat'a bağlı bir köydenim. «Kıbrıs Türk Federe Devleti»nde askerim. Yeşil hatta Rum, BM Barış Gücü mevzileriyle karşı karşıyayız. Hemen solumuzda Dikel ya İngiliz Üssü var. Asker olduğum için sizinle devamlı yazışmıyorum. Ama sivillikte devam edeceğim.

Başta Ankara olmak üzere gurbette çok çalıştım. Okumaya,, dünyada ve Türkiye'de olup bitenleri, olacakları öğrenmeye çok hevesliydim. Ama fakirlik yüzünden okuyamadım. Babam yok, asker olmadan önce annemle beraber altı nüfusa bakmaktaydım.

100 dönümlük arazim var. Fakat arkasına pulluk takıp çektirecek ne öküz, ne atımız, ne de traktörümüz var. Zaten bizim gibilerinin traktörü olamaz. Türkiye'nin bugünkü yönetimi ve yöneticileri karşısında hiç bir şey sahibi olamayız. Gübre pahalı, kullanamıyoruz. Sulama tesisatımız yok. Bir traktor, aletleriyle 200 bini aşıyor. İkiyüz bin lira bende ne arasın? İşte bu sebeplerden dolayı güzelim toprağımız günden güne çoraklaşıyor, verimsizleşiyor. Ondan sonra hükümetler milyarlar ödeyerek Amerika'dan buğday satın alıyor. Bu milyarlar köylünün kalkınmasında kullanılsa on misli kazanır, sulama tesisatı, gübreleme, teraslama, ilaçlama ve modern tarım aletleriyle toprağı sürme gibi çalışmalarla ile istenen verim sağlanır. Fenni yem ve yem fiatları pahalı olduğundan hayvan da yetiştiremiyoruz. Hayvan hastalıklarıyla mücadele edilmediği için zavallı köylü, hastalanan hayvanını kesmek ve hasta hayvan eti yemek mecburiyetinde kalıyor.

Köylerimizin çoğunda yol, su, elektrik, okul yok. Ben şahidim; asker olan çoğu gençlerimiz askeri birliklerde, Ali Okulu denen okullarda okuma yazmayı öğreniyorlar. Bunlar, çok üzücü şeylerdir.

A. Kiraz

İÇİŞLERİ BAKANINA AÇIK MEKTUP

Kırşehir Öğretmen Lisesinde okuyan oğlum, bayram tatiline geldi. Kırşehir Emniyetinde öldüresiye dövülmüş ve her tarafı yara bere içinde olduğu halde geldi. Alem bayramda sevinç içindeyken bizim yuvamız bir matem yuvası oldu.

Sayın Asiltürk, Hani siz müslümandınız? «Kırk milyon Türk'ü selamete» çağırıyordunuz. Dünyanın ve ahretle cennetin anahtarı sizin elinizde idi. Cennet beklerken cehennemin kapılarını açmış bulunuyorsunuz. Yoksa sizin elinizdeki anahtar Firavun'un anahtarı mı idi. Firavun, Tanrılık davası güttü, denizde boğuldu. Siz de bu milletin selinde boğulmaya mahkumsunuz.

Kendinize «milli cephe» adını taktınız. Yalnız iki baş harfini (MC) aldınız. Bence, bunun manası Menfaat Cadısıdır. Zatıâliniz bir Dahiliye Nazırı olarak polisten, validen ve olan işlerden habersiz olarak bakanlık koltuğunda sefa-i hatırla oturmaya devam ederseniz; sizin sahte tabirinizle hakka, bizim gerçek tabirimizle birgün halka hesap vermek mecburiyetindesiniz.

Hüseyin Bağdaş
(Gördes-Manisa)

FAŞİZMİ YIKMANIN TEK GARANTİSİ KİTLE MÜCADELESİDİR

Revizyonist ve reformistler «provokasyon oluyor», «yine faşizm gelir» tehditleriyle halkımızı korkutmaya ve onu teslimiyete sürüklemeye çalışıyorlar. Halbuki bugün halkımız faşizmden kurtulmanın uğraşını veriyor. Eğer geniş kitleler faşizme karşı seferber olursa ve her seviyede örgütlenirse, faşizmin gelmesi şöyle dursun, aksine faşizm yıkılır, ortadan kalkmış olur.

Nice devrimci arkadaşlar faşist kurşunlarıyla can verdiler. Karşımızda faşist saldırganlar var. Ağızlarını her açışta «solcuları yaşatmayacağız» diyorlar. Her an on-

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ
• Sahibi: İLKER SÜMERKAN
• Sorumlu Yazı İşleri Md. FİKRET ULUSOYDAN
• Yönetim Yeri Çatalçeşme Sok. 46/11 Cağaloğlu - İstanbul
• Yazışma ve Abone Ad. P.K. 1112, Sirkeci - İst.
• Baskı: ARZUM TİC. MAT.
• Abone şartları: Yurtiçi Yıllık 125, Altı Aylık 65 TL. Avrupa (Uçak) Yıllık 200, Altı aylık 100 TL.
• İlân şartları: Santimi 30 TL. Yayın ilânı: Çerçevesi 100 TL.
• İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE
• Türkiye dağıtımı. Sabri Özakar

ların saldırmaları ihtimali ile karşı karşıyayız. Faşistler baskı yoluyla emekçi halk kitlelerini, devrimci ve yurtseverleri susturmaya çalışıyorlar. Bu durum karşısında «sıkıyönetim geliyor» korkusunu işleyen revizyonist fikirleri yıkalım. Faşizme karşı mücadele, geniş emekçi halk kitlelerinin mücadelesidir. Faşizme karşı tek sağlam kale budur. Kitle mücadeleleri faşizmi getirmez, onu geriletir ve yok eder

Zeytinköy Devrimcileri
Selçuk - İzmir

ALMANYA MEKTUBU: REVİZYONİST VE TROÇKİSTLERİN ORTAK HEDEFİ DEVRİMCİLERDİR

Ben, önceleri Troçkist ve revizyonistlerin arasında bulundum. Fakat ne zamanki onların gerçekten yurdumuzun bağımsızlığını isteyen ve onun için mücsadele edenlerin önüne dikilmiş birer engel olduklarını anladım, o zaman ben de bunlarla mücadele etmeye başladım. Halkın Sesi'nin okuyucularına Troçkist ve revizyonistlerin Almanya'daki durumlarını anlatmak istiyorum.

Revizyonistler, her gittikleri yerde devrimcileri karalamakta, «Mao» düşmanlığını yaymaktadırlar. Öte taraftan Sovyetler Birliğinin Türkiye'ye yaptığı sözde «yardım»ları övmekte, onların yardımını Amerika'nın yaptığı yardımdan farklı bir şeymiş gibi göstermeye çalışmaktadırlar. Amerika'nın Türkiye'yi sömürdüğünü bilmeyen varmış gibi onu anlatır dururlar.

Troçkistler de bunlardan geri kalmıyorlar. Bir laf vardır, «tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş» diye. Onlar da revizyonistler gibi gözleri Amerikan emperyalizminden başka bir şey görmüyor. Sovyet sosyal-emperyalizminin şimdilik bizim için tehlike olmadığını söylerler. Kurtuluş gazetesini satan revizyonistlere ses bile çıkarmazken, devrimcilerin Halkın Sesi'ni satmalarını engellemeye, kendi gazeteleri «Gerçek»i sattırmaya çalışmaktadırlar.

Son zamanlarda Stuttgart'ta sosyal konular üzerine yapılan konferansa gelmiş ve olay çıkarmaya çalışmışlar. Salonda bulunan Türkiyeli öğrenci, öğretmen ve işçilerin sert tepkisiyle karşılaşmışlar. İzmir'li devrimci gençlerin PX baskını üzerine «Gerçek» gazetesine verdikleri cevap da okununca, 10 kişi kadar olan bu grup salonu terketmek zorunda kalmış.

Bizler bunlar gibi hayalci ve maceracı değiliz. Halkın Sesi'ni satıyor, attığımız sloganları işçilere bıkmadan kavratmaya çalışıyor, Türkiye'li emekçilerden öğrenmeye ve aynı zamanda öğretmeye çalışıyoruz. Haklı davamızı savunacak ve bayrağımızı yükselteceğiz.

Bir İşçi

ÖRGÜTLENELİM

Faşist komando sürüleri, emekçi halka ve yurtseverlere karşı saldırılarını sürdürüyorlar. Pusu kurup devrimci kanı döküyorlar. Faşist MC iktidarı gençleri kurşunlatıyor, cinayetlerine yenilerini ekliyor. Demirel, sıkıyönetim tehditleri savurup elindeki değneği göstererek halkı korkutacağını sanıyor.

Kitlelerin, iki yıl önce yeniden yükselmeye başlayan mücadeleleri, faşist diktatörlüğe darbeler indiriyor. Kitlelerin daha geniş kesimleri mücadeleye katılıyor. Mücadele yurt çapında yaygınlık kazanıyor. Bu yükseliş, halkın saflarını güçlendirirken faşistlerin ve revizyonistlerin ayaklarının altındaki zeminin daha fazla kaymasına yol açmaktadır. Kitlelerin mücadelesi, hakim sınıflar ve onların diktatörlüğü için yakıcıdır. İşte bu yüzden ,faşistler, zulüm ve zorbalıkla kitle mücadelelerini bastırmaya çalışmaktadırlar. Bütün saldırı ve cinayetlerinin esas sebebi budur. Ancak, şartlar halk düşmanlarının aleyhindedir. Kitlelerin mücadele azmi gittikçe yükselmektedir.

ÖRGÜTLENME TALEBİ GENİŞ KİTLELERE YAYILMIŞTIR

Halkın yükselen mücadelesi, faşist saldırı ve revizyonist ihanet karşısında daha da ilerleyebilmek için, bugün içinde taşıdığı önemli zaafları mutlaka yenmek zorundadır. Çünkü bu zaaflar, kitle mücadelelerini saptırmak, dağıtmak, yenilgiye uğratmak ve geriletmek için fırsat kollayan hakim sınıfların işini kolaylaştırmaktadır.

Yükselen kitle mücadelesinin bugünkü en önemli zaafı, devrimci önderliğin Türkiye çapında mücadeleleri yönlendirmek konusunda oldukça geri bir durumda bulunmasıdır. Bu durum, halkın mücadelesinde dağınıklığı ve kendiliğindenciliği hakim kılmaktadır.

Faşistler bundan yararlanmakta ve yurtsever halka, emekçi kitlelere karşı saldırılarını bu durumdan cesaret alarak yoğunlaştırmaktadırlar.

Kitlelerin devrimci bir önderlikten yoksun durumda bulunmaları, dağınık ve örgütsüz olmaları, revizyonistler için de elverişli koşullar yaratmaktadır. Onlar, bu durumdan yararlanarak sosyalfaşist yüzlerine «sosyalizm» maskesi geçirip kitle mücadelelerini saptırmakta, yatıştırmakta, bölmekte ve bastırmaktadırlar. Revizyonistler kitleleri siyasetten uzaklaştırmakta, kitleler arasında yılgınlığı ve moral bozukluğunu yayabilmektedirler. Onlar, örgütsüzlükten yararlanarak kitleleri mücadeleden geri çevirmeye çalışmakta ve kitlelerin örgüt isteğini istismar ederek, kendi revizyonist tekkelerini güçlendirmeye çalışmaktadırlar.

Kitle mücadelelerinin devrimci önderlik tarafından yönlendirilememesi ve dağınık bir durumda bulunması, reformcuların da işine gelmektedir. Reformcular, gevşek ve örgütsüz durumda bulunan kitleleri kendi siyasetlerinin peşinden sürükleyebilmekte ve mücadeleyi reformcu taleplerin zinciri içine hapsetmeye çalışmaktadırlar. Unutmayalım ki, örgütsüz ve dağınık bir durumda bulunan kitle mücadeleleri, devrimci bir önderlikten yoksun oldukları sürece zafere doğru ilerleyemezler. Eğer devrimci önderlik sağlanamazsa, hakim sınıfların kendi aralarındaki iktidar mücadelelerinde, kitleler yedek güç durumuna düşürülürler.

Bugün, devrimci ve yurtsever halk, büyük ölçüde kendi mahalli ve geri düzeydeki örgütlenmesine dayanarak canla başla mücadele etmektedir. Kitleler mücadeleyi sürdürebilmek için kendi aralarında birleşmekte ve örgütlenmeye çalışmaktadır. Ama bu mücadele ve örgütlenmeler Türkiye çapında birleştirilip tek bir devrimci hedefe yönlendirilemediği için halkın mücadelesi gereken atılımı göstermemektedir. Özellikle geniş köylü kitleleri tamamen örgütsüz durumundadır. Daha iyi hayat şartları için mücadele eden ve faşist saldırılara, her türlü kalleşliğe göğüs geren geniş işçi kitleleri, revizyonist ve reformcu sendikacıların çizdiği sınırların ötesine geçebilmek için ağır kayıpları göze almak zorundadırlar. Ancak, kitleler «sınırların» ötesine geçmekte ve her türlü fedakarlığı göze alarak mücadeleye atılmaktadır. Kitlelerin mücadele isteği yüksektir. Devrimci önderlik, kitleleri yönlendirebildiği zaman, faşist ve revizyonist barikatlar kitlelerin ayakları altında ezilebilecektir.

ÖRGÜTLENME ALANINDA ACİL MESELE: DEVRİMCİ HAREKETİN ÖRGÜTLENMESİNİN GELİŞTİRİLMESİ

Son iki yıl boyunca revizyonistler, kitlelerin mücadelesini engelleyebilmek için «önce örgütlenme, sonra mücadele» sloganını attılar. Elbetteki onların örgütlenmeden kasdettikleri, halkın mücadelesinin revizyonist zincirlerin içine hapsedilmesinden başka bir şey değildi. Onlar, örgütlenme talebini kitlelerin mücadelesinin karşısına çıkardılar, halkın mücadelesini böylece önlemeye çalıştılar. Devrimciler de, bir buçuk yıl boyunca revizyonistlerin sahte örgütlenme sloganlarının ne anlama geldiğini açıkladılar, ve kitlelerin mücadelesini yükseltmek için bütün enerjileriyle çalıştılar.

Bugün kitlelerin mücadelesi yükseliyor, faşist ve revizyonist barikatlar bu yükselişin karşısında sarsılıyor. Ancak mutlaka dağınıklığı gidermeli ve bu mücadelelerin boşa akan bir su gibi dağılıp gitmesini önlemek için suyun yatağını kazmalı, yani örgütlenmeli ve kitlelerle daha sıkı bağlar kurmalıyız.

Bugün örgütlenme meselesinde en acil görev, devrimci hareketin kendi örgütlenmesini geliştirmektir. Ancak bu yolda ilerleyebilirsek, kitlelerle birleşebilir ve kitleleri örgütleyebiliriz. Devrimcilerin birliği de kitlelerin örgütlenmesinde önemli bir adım olacaktır.

Kitle mücadelelerini daha da yükseltelim.
Örgütlenelim.
Kitlelerle daha sıkı bağlar kuralım.

"Özgürlük için vatan canımız feda olsu

«İnsanlar doğar, yaşar, ölür. Sömürüye karşı çıkanların, bağımsızlığı savunanların ölümü kadar şerefli bir şey olamaz. Bunların bir yerde hesabı sorulacaktır. Ama bugün, ama yarın, ama yarından da yakın. Halk için, demokrasi için, özgürlük için, vatan için canımız feda olsun.»

Şehit edilen devrimci Şükrü Bulut'un babası İbrahim Bulut'un yaptığı konuşma.

Hacettepe Üniversitesi s... sınıf öğrencisi Şükrü Bulut 6 Ocak gecesi faşistler tarafından kantinden zorla çıkarıldı. Daha sonra işkence edilerek öldürüldü. Faşist komandolar böylece planlı cinayetlerine bir tanesini daha eklediler.

İki gün sonra, 8 Ocak sabahı Şükrü Bulut'un cenazesine katılmak için toplanan Hacettepe Üniversitesi öğrencilerine polis ateş açtı. Nuray Erenler adlı kız öğrenci öldü, bir öğrenci kör oldu. 11 öğrenci yaralandı. Polisin faşist saldırılarına bir yenisi eklenmişti.

Faşist saldırı ve cinayetler halkın ve gençliğin geniş tepkisini doğurdu. Şükrü Bulut'un öldürülmesini protesto etmek için binlerce öğrenci okullarda forumlar düzenlendi, boykota gidildi.

Şükrü Bulut

Gözleri önünde öğrencilerin kurşunlandığını gören Hacettepe Üniversitesinin doktorları, hemşireleri ve diğer personeli beyaz gömlekleriyle Üniversite'nin bahçesinde toplandılar, «Katil İktidar» diye bağırarak polis barikatının kurulduğu Sıhhiye'ye kadar yürüdüler.

İstanbulda gençlik, Ankara'daki faşist saldırı ve cinayetleri protesto etmek için gösteriler düzenledi. 7 Ocak'da Maçka Maden Fakültesinde bir forum düzenlendi ve daha sonra Valikonağı caddesine kadar süren bir yürüyüş yapıldı. Şükrü Bulut'un öldürülmesini protesto eden öğrencilere polis saldırdı. Yaralanan iki öğrenci gözaltına alındı. 8 Ocak'da İstanbul Teknik Üniversitesi'ne bağlı bütün fakültelerde boykota gidildi. İTÜ öğrencileri Taşkışla binasında toplandılar ve gösteri yaptılar. 9 Ocak'da Hacettepe Üniversitesindeki polis saldırısını protesto eden öğrencilere polis Amerikan Konsolosluğu önünde ateş açtı. Maçka'da iki gencin yaralanmasını ve faşist saldırıları protesto eden öğrenciler, 12 Ocak günü Maçka Maden Fakültesi'ni işgal ettiler. Öğrenciler, sabaha kadar iki süper devlete, faşizme ve revizyonizme karşı mücadelenin meselelerini tartıştılar. 13 Ocak sabahı Maçka'dan Taksim'e kadar bir yürüyüş yapıldı. Taksim'de yapılan konuşmada gençliğin faşizme karşı mucadeleyi baltalayan unsurları içinden atarak birliğini sağlaması gerektiği belirtildi. Öğrenciler, emperyalizme, sosyal - emperyalizme ve faşizme karşı mücadele andı içerek dağıldılar.

Faşist cinayetler, titremenin, okulları saldırganlara bırakmanın gençlik için çare olmadığını göstermektedir. Faşist terör gençlik yığınlarının ve halkın mücadelesiyle ezilmedikçe, cinayet ve saldırıların son bulmayacağı

Hacettepe doktor,hemşire ve personeli yürüyor: "KATİL İKTİDAR"

Yurtseverlere kurşun sıkan bir toplum polisi

YURTSEVERLER SESLERİNİ YÜKSELTİYOR

HIFZI VELDET VELİDEDEOĞLU BREJ-FORD DOKTRİNİ

«Doğu Blokunda geçerli bir Brejnev Doktrinini biliyorduk. «Blok üyesi devletlerden biri bu blokun kuruluş amacına, daha doğrusu, Sovyetler Birliği'nin çıkarlarına aykırı bir eyleme yönelirse, Doğu Bloku devletleri (aslında Sovyetler Birliği) o ülkeye silahlı müdahalede bulunarak onun bu eylemini önleyebilirler. Doktrinin özü bu.

«Şimdi bir de CİA doktrini çıktı. ABD'ni temsil eden bugünkü başkanın adıyla buna Ford Doktrini de diyebiliriz. 17 Aralık 1975 tarihli gazetelerde okuduk: «Başkan Ford'un CİA Başkanlığına atadığı eski Pekin haberalma bürosu şefi George Bush, Senato Silahlı Kuvvetler Komitesi önünde yaptığı konuşmada, CİA'nın yabancı ülkelerde iktidarları devirmeyi amaçlayan darbeler düzenlemesinden yana olduğunu açıklamıştır.»...

«Şu halde geliniz bu iki doktrini birleştirerek isimlendirelim: Ben kısaca Brej-Ford Doktrini diyorum buna. Çünkü bunların her ikisi özde, amaçta ve eylemde birbirlerinin tıpkısı...»

(Cumhuriyet, 11 Ocak 1976)

MAHMUT ÇİTLİ: SOSYAL-EMPERYALİZM ÜLKEYE DAVET EDİLMEK İSTENİYOR

«Hatırlardadır herhalde Amerikan emperyalizminin ve finans kapitalin bu tür, dostluk ve işbirliği sözcüklerinin ardından ülkeye girdiği o halde bu kez de sosyal-emperyalizm mi onun kapitalimi ülkeye davet edilmek istenmektedir?

«Hemen belirtelim ki, işbirlikçi Türk tekelci sermaye ile sosyal-kapitalizmin ortaklığı şeklinde oluşacaksa yerinde kalsın. Böylesine dostluk da işbirliği de yerin dibine batsın.»

(Yeni Ortam, 6 Ocak 1976)

İLHAN SELÇUK: UMACIDAN KORKAN İNSANLIĞINDAN YİTİRİR

«Devletin yüksek kurulları brifinglerde durum muhakemesi yapadursun; dışarda işçilere, aydınlara sol kanadın akıllı uslu büyükleri ve biz yazarlar, durmadan öğüt veriyoruz:

«— Aman uslu durun, çok gürültü yapmayın, eyleme geçmeyin, yasalara saygılı olur. ...Yok yok daha soğukanlı olmalı, faşizm gelir sonra.

«Faşizm geliyormuş, gelecekmiş, gelirmiş, kapının eşiğindeymiş aman fazla gürültü etmemeli, yerinde oturmalı... Böyle durumlarda 12 Mart balyozundan da geçmiş olanlara sık sık gözdağı veriliyor.

«— Aman uslu dur, geliyor.

«— 12 Mart parlemento faşizminin kendisiydi... Şimdi de bal gibi parlementer faşizm uygulanıyor. Kitap yasağından adam öldürmeye kadar herşey yürürlükte...

«Peki ne yapmalı? Herhalde birşeyler yapmalı... Umacıdan korkan, umacının korkusunda küçülür, ufalır, yokolur; kişiliğinden, onurundan insanlığından yitirir...»

(Cumhuriyet, 10 Ocak 1976)

İSMAİL CEM: TÜRKİYE'Yİ CEHENNEME DÖNDÜRENLERDEN HESAP SORULACAKTIR

«Bir sonraki iktidar kimden kurulursa kurulsun, MC iktidarından hesap sormaya kamuoyu onu mecbur edecektir. Dökülen bu kanların, hesabı görülecektir.

Ve devr-i sabık yaratılacaktır Türkiye'de, Türkiye'nin benzer cehennemleri bir daha yaşamaması için. Unutmasınlar, bugün mahşerin dört uğursuz atlısının günüyse, yarınlar halkındır.»

(Politika, 9 Ocak 1976)

için
n"

Nuray Erenler

bir kere daha ortaya çıkmış tır.

Mücadele alanlarını faşistlere terketmeyi, aradan çekilerek polisle faşistleri karşı karşıya getirmeyi öne ren revizyonist görüşlerin ne kadar zararlı olduğu bir kere daha ortaya çıktı. 8 Ocak sabahı polisle karşı karşıya kalanlar revizyonistlerin iddia ettiği gibi faşistler değil, kurşun yağmuru altındaki Hacettepe öğrencileriydi. Faşist komandolar, polisin ve iktidarın himayesinde okulları işgal ediyorlar, gençlik üzerinde zorbalık uyguluyor lar ve öğrenim özgürlüğünü yok ediyorlar. Gençlik yığın ları ancak güçlerini birleştirdiği ve okullarda dişediş bir mücadele verdiği takdir de faşist saldırganları altede bilir.

Maden-İş 6. Bölgedeki olaylar üzerine

DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikasının 6. Bölge Başkanlık seçimleri için yapılan kongrede olaylar çıktı. Mecidiyeköy Halk Birliği'ne mensup devrimci işçiler, kongrenin yapıldığı binanın önünde bildiri dağıtmak istediler. Bildiride, Maden-İş 6. Bölge Başkanı Hikmet Aslan'ın patronlarla elele vererek işçileri nasıl işten attırdığı, Polisle aynı günde Mecidiyeköy Halk Birliği'ni nasıl bastığı anlatılıyor ve işçi düşmanı yüzü açığa çıkarılıyordu. Hikmet Aslan'ın, Kongre binası önüne bekçi olarak dikilmiş adamları, bu bildirinin dağıtılmasını önlemeye çalıştılar. Bunun üzerine başlıyan tartışma kavgaya dönüştü. Hikmet Aslan ve adamları, iki devrimciyi polise teslim ederek devrimcilere karşı faşistlerle ittifak halinde olduklarını bir kere daha gösterdiler.

Revizyonistlerin iddia ettiği gibi bir «sendika basma» olayının söz konusu olmadığını bir yana bırakalım. Şunu açıkça tespit etmeliyiz: Bazı devrimci arkadaşlar, şartları hesaplamadan ve vereceği sonuçları gözönüne almadan hareket etmişlerdir. Sonuç olarak, bu olay halkın zararına, faşistlerin ve revizyonistlerin yararına olmuştur.

Birincisi bu olay, faşistlerin son zamanlarda işledikleri cinayetleri örtbas etme çabalarına hizmet etmiştir. Faşistler, «Çin-Rus çatışması» yalanlarını doğrulayacak bir örnek bulduklarını düşünerek, gazetelerinde olayı büyük başlıklarla vermişlerdir. Bu olaydan yararlanarak, «Maocu» adını verdikleri devrimcileri tecrit çabalarını hızlandırmışlardır.

İkincisi bu olay, işçi sınıfının can düşmanı revizyonistlerin kuzu postuna bürünmelerine ve işçi düşmanı yüzlerini gizlemelerine hizmet etmiştir. Revizyonist sendika ağaları, aslında işçi kitlelerinden gittikçe tecrit oldukları halde, bu tür olaylardan yararlanarak işçi kitlelerini biraz daha aldatmaya çalışmaktadırlar. Onlar, işçi menfaatlerini sattıkları halde, işçi sınıfının sendikasına bağlılığını ve örgüt disiplinini istismar etmeye çalışmaktadırlar. Şimdi onlar, bu olayın iç yüzünü bilmeyen geniş işçi kitlelerine, sendikalarının basıldığı yalanını yayıp, devrimcilere karşı düşmanlık yaratmaya çalışacaklar. Onlar, «Maocu» adını verdikleri devrimci işçileri tecrit etmek ve geniş işçi kitlelerinden kopartmak için bu olaydan yararlanacaklar. Faşistler ve revizyonistler «Maoculuk» aleyhtarı kampanyayı elele sürdürüyorlar.

Hepimiz şu gerçeği bir kere daha kavramalıyız: Revizyonist sendika ağalarına karşı mücadele dışardan yürütülemez. Taşıma suyla değirmen dönmez. Elbette revizyonist sendika ağalarının hegemonya altına aldığı sendikalarımızda Çalışmak ve tabandaki işçileri uyandırıp sendika ağalarına karşı mücadeleye sevketmek son derece zor ve çetin bir görevdir. Çünkü, buralarda devrimci işçiler üzerinde sosyal-faşist bir terör hüküm sürmektedir. Ama biz, bu teröre ve zorbalığa yenilip, sendikamızı Sovyet sosyal-emperyalistlerinin işbirlikçisi sendika ağalarına bırakacak mıyız? Elbette bırakmayacağız. Çetin ve sabırlı bir mücadele yürütüp işçi düşmanlarını teşhir edeceğiz. Mücadeleyi daima geniş işçi kitlelerinin içinde vereceğiz ve mücadeleyi onların içinde örgütleyeceğiz. Bu bakımdan mücadeleyi içerde doğru dürüst örgütlenmeden dışardan bildiri dağıtmak yoluyla sonuç alınabileceğini düşünmek son derece hatalıdır ve devrimcileri tecrit eder. Bu, revizyonistlerin güçlenmesine ve işçi kitlelerini daha rahat ezmesine hizmet eder.

Bugün devrimci hareketimiz, bir yandan faşistlerin ve diğer yandan revizyonistlerin saldırısı altında bulunmaktadır. Faşistler ve revizyonistler «Maoculuğa karşı mücadele» adı altında devrimcilere saldırmakta ve bu amaçla işbirliği yapmaktadırlar. Çünkü, devrimci hareketimiz, halkın düşmanlarına karşı uzlaşmadan mücadele ediyor halkın kurtuluşunun aydınlık yolunu gösteriyor, faşistlerin ve revizyonistlerin işbirlikçi, hain yüzlerini açığa çıkarıyor. Elbette bütün gericiler hareketimize saldıracaktır. İşte bu şartlarda biz, her adımımızı daha dikkatli bir şekilde atmaya büyük önem vermeli, siyasetimizi uygularken iki süper devletin işbirlikçilerini tecrit etmeli, en geniş çoğunlukla birleşmeli ve daima haklı bir zeminde mücadele verdiğimizi en geniş kitlelere göstermeliyiz. Yaptığımız her hareket, işbirlikçileri ve halkın düşmanlarını tecrit etmeli, halkın saflarını, devrimci hareketi güçlendirmelidir.

SAMANDAĞ'DA REVİZYONİSTLER LİSE'DEKİ BOYKOTU BASTIRMAK İÇİN DEVRİMCİLERE SALDIRDILAR

Hatay Samandağ'da sosyal-faşist saldırganlar Liseli devrimcilere saldırdılar. Devrimciler Lise'deki boykotun sürdürülmesi için, okulun terkedilmemesi görüşünü savunuyorlardı. Revizyonistler ise, Lisenin işgaline karşı çıkıyorlardı. Liseli gençleri aldatmayı başaramayan revizyonistler, devrimcilere karşı saldırıya geçtiler. Devrimciler saldırganlara karşı koydular. Revizyonistler bir gün sonra da, dört devrimcinin yolunu kestiler ve devrimcileri yaraladılar. Revizyonistler bütün çabalarına rağmen Samandağ Lisesindeki boykotu kıramadılar.

İran'da devrimcilerin idamına karşı mücadele edelim

Faşist İran Şahı 10 yurtseverin daha idamına karar verdi. Bu karar, İran Halkı üzerinde vahşi bir diktatörlük sürdüren Şah'ın aldığı yüzlerce idam kararından sadece bir tanesidir. Faşist Şah'ın işlediği cinayetlerin sayısı o kadar çoktur ki, her hafta ortalama iki idam kararı infaz edilmektedir.

Faşist Şah, İran halkının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini boğabilmek için binlerce devrimci ve yurtseveri zindanlara doldurmuştur. İran zindanlarında 100.000 siyasi tutuklu bulunmaktadır. İran'daki Kürt milliyeti üzerindeki milli baskı ve zulüm gittikçe ağırlaşmaktadır. Faşist Şah, Dofar halkının mücadelesini bastırmak için Umman Sultanlığı'na askeri birliklerini göndermekte ve katliama girişmektedir.

Türkiyeli devrimci ve yurtseverler, katledilen, ağır baskı ve zulüm altında bulunan İranlı kardeşlerinin acısını yüreğinde duyuyor. İran'daki Kürt milliyetini ve Dofar halkını destekliyoruz. İki süper devlete ve faşist Şah'a karşı mücadelesinde İran halkının yanındayız.

Bununla beraber, iki üçüncü dünya ülkesi olan Türkiye ve İran arasındaki dostluk ilişkilerini baltalayarak, her iki ülkedeki sosyal-emperyalist sızmayı güçlendirmeye çalışan Brejnev takipçilerine karşı uyanık olmalıyız. Revizyonistler, Türkiye ve İran'a karşı sosyal-emperyalistleri, her iki ülkenin halklarına karşı da, faşistleri destekliyorlar. Türkiye ve İran'daki devrimciler ise, faşizme karşı en önde mücadele ederken, iki süper devlete karşı her iki üçüncü dünya ülkesinin birliğini ve dostluğunu savunuyorlar.

ON İRANLI DEVRİMCİNİN İDAM KARARINI PROTESTO EDEN TELGRAFLAR

İstanbul'daki devrimci ve yurtsever kuruluşlar, İran Büyükelçiliği ve Başkonsolosluğu'na 10 yurtsever hakkında idam kararı alan Faşist Şah'ı protesto eden ve idamların durdurulmasını isteyen telgraflar çektiler.

Mecidiyeköy Halk Birliği'nin 5 Ocak tarihli telgrafının metni şöyledir:

«Biz Türkiyeli devrimciler olarak, İran'daki faşist Şah rejimine karşı mücadele eden 10 yutrseverin idam kararını ve bir yurtseverin 15 yıl hücre hapsine mahkum edilmesini şiddetle protesto ediyoruz. Bu yurtseverler hakkındaki idam kararın derhal durdurulmasını ve onların serbest bırakılmasını talep ediyoruz.»

Mecidiyeköy Halk Birliği basına yaptığı açıklamada bir imza kampanyası açtığını da bildirmiş ve bütün ilerici ve demokratik kuruluşları İran Şahı'nı protesto etmeye çağırmıştır.

Türkiye Birlik Partisi İstanbul İl Gençlik Kolları'nın protesto telgrafında ise şöyle denilmektedir:

«Çağımızda insanların fikir ve düşüncelerinden dolayı, zindanlara kapatılması veya katledilmesi her ne sebeple olursa olsun haklı gösterilemez. Ülkenizdeki yurtsever ve demokratlardan on kişi hakkında idam kararı verilmesinin insanlık açısından yüzkarası bir girişim olduğunu belirtir, sizi idam kararını kaldırmaya ve ne suretle olursa olsun infaza girişmemeye davet ederiz»

İstanbul Devrimci Gençlik Birliği ise protesto telgrafında şunu belirtiyordu: «Faşizme, zulüm ve işkenceye karşı mücadele eden on yurtsever İranlı kardeşimiz hakkında verilen idam kararlarının geri alınmasını talep ederiz.»

Devrimin zaferine ad

ANTİ-EMPERYALİST MÜCADELENİN ATEŞİ İÇİNDE

Çu En-lay, 1898'de Çin'in Kiangsu eyaletinde, Huay-an'da doğdu. Aydın bir ailenin oğluydu. İlk eğitimleri, edebiyat, sanat ve felsefe yönündeydi. Ama Çin milli devriminin 1911'de patlak veren ilk büyük dalgası içinde O, devrimci faaliyetlere yöneldi, kendini Çin halkının ve Çin milletinin kurtuluşuna adadı, kaderini emekçi yığınlarla birleştirdi ve bütün hayatını bu uğurda yorulmak bilmeyen bir çalışma içinde geçirdi.

Daha küçük yaştan itibaren geçmiş isyanların, ayaklanmalarının öykülerini okuyarak yetişen Çu En-lay, 14 yaşındayken Dienzin şehrindeki Nankay Lisesine girdi. Burada, eski imparatorluk düzenine karşı mücadele eden Sun Yat-sen'in kurmus olduğu milliyetçi Guomindang Partisinin fikirleriyle temasa geldi. 1917'de liseyi bitirdi ve Japonya'ya gitti. Burada kaldığı 18 ay içinde hem devrimci Çinli öğrencilerle geniş ilişkiler kurdu, hem de kendi yurdundaki olayları yakından izlemeye devam etti. 1919'da Çin'e döndü; Nankay Üniversitesi'ne yazıldı ve «Talebe Birliği Gazetesi»ni çıkarmaya başladı. Gitgide daha fazla Marksizmi benimsiyordu. O sırada Japonya'nın Çin'i boyunduruk altına almak için baskılarını yoğunlaştırması, Çin'i köleleştirilmesi demek olan «21 Talep» sunması ve feodal karşı-devrimin temsilcisi Yuan Şih-kay'in de genç demokratik devrimi boğup imparatorluk düzenini geri getirmek için harekete geçmesi, emperyalizmin ve feodalizmin güçleriyle geniş halk yığınları arasındaki çelişmeleri hızla keskinleştiriyordu. Çu En-lay'ın Dienzin'e dönmesinden az sonra, 4 Mayıs 1919 öğrenci hareketi patlak verdi. Nankay'daki ayaklanmanın önderlerinden olan Çu En-lay tutuklandı, beş ay kadar hapiste kaldı. Kendisiyle beraber tutuklananlar arasında, Çu En-lay'ın kurmuş olduğu «Uyanış Derneği» adlı solcu örgütün üyelerinden, Dienzin kız koleji öğrencisi Deng Ying-çao da vardı. Çu En-lay ile 1925'te evlenen Deng Ying-çao, halen ÇKP Merkez Komitesi Üyesidir.

Hapisten çıkan Çu En-lay, Ekim 1920'de Fransa'ya hareket etti. Yolda, Mao Zedung'un Hunan'da kurmuş olduğu «Yeni Halk İnceleme Derneği»nin üyesi birçok genç devrimciyle tanıştı. 1921'de Çin'de Çin Komünist Partisi'nin kurulması üzerine, Çu En-lay ve arkadaşları da 1922'de Fransa'da Çin Komünist Gençlik Birliği'ni örgütlediler. Aynı yıl içinde Şangay'a temsilciler yollayarak ÇKP'ne katılan bu örgüt, Çin Komünist Partisi'nin Fransa kesimi olarak faaliyet gösteriyordu. İki yıl Fransa'da kalan Çu En-lay, daha sonra bir yıl da Almanya'da çalıştı ve ÇKP'nin bütün Avrupa şubesinin yönetimini üstlendi.

ŞANGAY'DA, SVATOV'DA, KANTON'DA İŞÇİ MÜCADELESİNİN EN ÖNÜNDE

Çu En-lay, 1924 sonlarında Ülkesine döndü. O sırada Çin'de Komünist Partisi, Sun Yat-sen'in Guomindang'ıyla ittifak halindeydi. ÇKP üyeleri Guomindang'a da girebiliyor, bu milli devrimci ittifakın merkezi olan Kanton şehrinde, Kuzey Çin'deki işbirlikçi ve feodal savaş ağalarına karşı sefer hazırlıkları birlikte sürdürülüyordu. Daha Paris'te bulunduğu sıralarda, Guomindang'ın Merkez Yürütme Komitesine seçilmiş olan Çu En-lay, Kanton'a geldi ve Su Yat-sen'in kurmuş olduğu Vampoa Askeri Akademisine girdi. O sırada 26 yaşındaydı. Akademinin komutanı olan Çan Kay-şek, Guomindang içindeki gerici büyük burjuva kanadının temsilcisiydi ve Vampoa'daki genç Komünistlerden nefret ediyordu. Buna rağmen genç subaylar tarafından desteklenen Çu En-lay'i, Akademinin siyasi komiserliğine getirmek zorunda kaldı.

Çu En-lay, 1925-1927 arasındaki milli devrimci savaşlarda (Kuzey Seferinde) önemli görevler aldı. 1925'te Svatov'da bulunduğu sırada, bu şehirdeki işçi sendikalarını örgütledi. 1926'da ise, Kuzeyli savaş ağalarının elinde bulunan Şangay'da yeraltı faaliyetini örgütlemek için, gizlice bu şehire girdi. Bu şehirdeki Komünist işçi önderleriyle birlikte, üç ayda 600,000 kişiyi bir genel grev için örgütledi. İlk grev, işçilerin silahlı bir gücünün olmaması yüzünden ezildi. Bunun üzerine Komünistler, ikinci grev için silahlı bir güç meydana getirdiler. 21 Mart 1927'de patlak veren grev, bütün şehri felce uğrattı ve bir «vatandaşlar hükümeti» kuruldu. Birkaç gün sonra Çan Kay-şek Şangay kapılarına geldiğinde, şehir çoktan devrimcilerin elindeydi.

YENİLGİ KARŞISINDA SARSILMAZ İNANÇ VE AZİM

O sırada ÇKP yönetimine hakim olan Çen Dusiyu'nun sağ oportünizmi, gerek Şangay'da ve gerekse bütün Çin'de, işçilerin ve emekçilerin zaferin meyvaları ile silahlarını Çan Kay-şek'e teslim etmelerine yol açtı. Birkaç ay sonra Çan Kay-şek bu durumdan yararlanarak sağcı karşı-devrimini tezgahladı ve Komünistlere karşı katliama girişti. Şangay'de 5,000 kadar devrimci işçi kılıçtan geçirildi. Çu En-lay da esir düştü ve idama mahkum edildi, fakat kendisini esir alan tümen komutanının kardeşi, Çu En-lay'ın Vampoa Akademisinden eski bir talebesi olduğundan, O'nun kaçmasına yardım etti.

Şangay'dan kaçan Çu En-lay, ilkönce Vuhan'a, oradan da, Nançang'a gitti. Nançang'da, ünlü 1 Ağustos ayaklanmasının hazırlanmasına katıldı. Bu ayaklanma, daha sonra Mao Zedung'un yönettiği Güz Hasadı Ayaklanmasıyla birleşerek, Çinkang Dağlarına çekilecek olan ilk Kızıl Ordu birliklerini yarattı. Çu En-lay ise Nançang'dan sonra Güney Çin'in büyük limanı olan Svatov şehrine gitti ve Guomindang'a karşı bu şehirde büyük bir ayaklanma örgütledi. Daha sonra Svatov'dan Kanton'a geçti ve burada büyük Kanton Komünü ayaklanmasının yönetimine katıldı. Bu ayaklanma da yenilgiyle son buldu. Çu En-lay birkaç yıl çok ağır terör altında da tamamen yeraltında çalıştı. 1930'da, ÇKP'nin Komintern nezdindeki baş temsilcisi olarak Moskova'da bulundu.Nihayet 1931'de, Çinkang Dağlarındaki üs bölgelerini kuşatan Beyaz ablukayı yarıp Kiangsi-Fukien bölgesi Sovyetlerine ulaştı. Daha 1927'den itibaren, ÇKP Merkez Komitesi Siyasi Bürosu üyesiydi. Kiangsi-Fukien bölgesinde, başkomutan Çu Teh'in baş siyasi komiserliğine getirildi. Daha sonra da, Devrimci Askeri Konseyin başkan yardımcısı oldu.

> 10-Ocak 1976
>
> Çin Halk Cumhuriyeti
> Büyük Elçiliğine
> Ankara
>
> **Dünya proletaryasının yılmaz savaşçısı, ezilen halkların ve milletlerin ve üçüncü dünya ülkelerinin büyük dostu, Çin halkının seçkin devrimci evlâdı, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi Başkan Yardımcısı ve Çin Halk Cumhuriyeti Başbakanı Çu En-lay'in, Çin halkı ve bütün dünya halkları için büyük bir kayıp teşkil eden ölümü karşısında büyük acınızı paylaşır, başsağlığı dileklerimizi Çin Komünist Partisi Merkez Komitesine ve Çin Halk Cumhuriyeti Devlet Konseyine iletmenizi rica ederiz.**
>
> AYDINLIK VE HALKIN SESİ

SAVAŞTA VE MÜZAKEREDE DEVRİMCİ ÇİZGİ

Çu En-lay'in bundan sonraki devrimci faaliyeti, Çin devriminin nisbeten daha iyi bilinen büyük aşamalarıyla sıkı sıkıya bağlıdır. Güney Çin'deki toprak devrimi mücadelesine katılan Çu En-lay, Parti içindeki «sol» maceracıların Çin şartlarını inceleme-yen ve köylülüğün önemini kavramayan dogmatik ve sübjektivist çizgisini kararlılıkla reddetti. Çu En-lay, 1924-1936 yılları arasındaki Uzun Yürüyüş'e katıldı ve Uzun Yürüyüş sırasında 1935'de Zunyi'de toplanan Parti Konferansında Mao Zedun'un proleter devrimci çizgisinin zaferi için mücadele etti. 1936'da Kızıl Ordu ile geldiği Yenan'da, Devrimci Askeri Konsey başkan yardımcılığı görevini sürdürdü ve Yenan'ı kuşatan Guomindang birlikleri içinde, iç savaşa son verilmesi ve Japonya'ya karşı birleşik cephe kurulmasını sağlamak amacıyla yapılan yoğun çalışmaları yönetti. 1936'da Çin'in kızıl üs bölgelerine ilk giren yabancı gazeteci olan Edgar Snow

Soldan itibaren, Çu En-lay, Mao Zedung

Yenan kapılarında Çu En-lay'ın kendisinde uyandırdığı izlenimleri şöyle anlatıyor: Temiz fakat nerdeyse tamamen çıplak, toprak zeminli bir köy odası Kil kerevetin üzerinde bir cibinlik. Bir tahta masa üzerinde çeşitli cephelerden telgraflar. Orta boylu zayıf, ince ve çelik gibi yapılı, uzun siyah sakalına rağmen çocuksu, büyük ve derin gözleriyle sıcak sıcak bakan bir adam... Edgar Snow Çu En-lay' son derece sakin, mantıklı, derin derin düşünen ve kesin kanıtlara, olgulara, rakamlara bakarak karar veren biri olarak gördüğünü kaydediyor .

Çu En-lay, daha o yıllardan itibaren bu nitelikleriyle ÇKP'nin önde gelen diplomatık temsilcisi, baş müzakerecisi durumundaydı. İç savaş'a karşı çıkan Guomindang birlikleri, 1938'de Sian şehrinde kendilerini teftişe gelen Çan Kay-şey'i esir aldılar ve onu, Japonya'ya karşı birleşik cephe kurmak için Komünistlerle müzakeve girişmeye zorladılar. ÇKP Merkez Komitesi, Yenan'dan müzakereler için Çu En-lay ile Yeh Çien-ying'i gönderdi. Bu müzakereler sayesinde birleşik cephe kuruldu ve Mukavemet Savaşı bütün Çin'e yayıldı. Guomindang Merkezi Hükümeti nezdinde kurulan ÇKP Merkez İrtibat Bürosunun başına gene Çu En-lay tayin edildi. 1943'e kadar bu görevle Çunking'de bulunan Çu En-lay, Guomindang baskılarının artması üzerine o yıl Yenan'a döndü, fakat ertesi yıl iç savaşın yeniden patlak vermemesi için Guomindang ile görüşmelerde bulunmak üzere Çunking'e gelen ÇKP heyetinin başında, gene Çu En-lay vardı. ÇKP'nin bir demokratik milli birlik hükümetinin kurulması yolunda sarfettiği bütün çabalara rağmen Çan Kay-şek'in çılgınca başlattığı iç savaş, üç yıl sonra kendisinin feci yenilgisiyle sonuçlandı ve Çu En-lay, 1949'da kurulan Çin Halk Cumhuriyeti'nin başbakanı oldu O, bu görevi 26 yıl gibi uzun bir dönem boyunca silahlı mücadele yıllarında geliştirdiği sade yaşama, çok çalışma ve bütün varlığıyla halka hizmet etme gelenekleriyle sürdürdü.

REVİZYONİZME VE SOSYAL-EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELENİN ÖN SAFINDA

Çu En-lay, Çin Halk Cumhuriyeti'nde sosyalizmin kuruluşu ve Çin'in devrimci dış siyasetinin geliştirilmesi çalışmalarını, Başkan Mao'nun proleter devrimci çizgisi doğrultusunda, yıllar boyu büyük bir özen, çalışkanlık ve her güçlüğün üstesinden halkın gücüne güvenerek gelme ruhuyla yönetti. Devrimci ilkelere bağlılığın devrimci esneklikle birleştirilmesinin ne demek olduğunu kavrayamayan burjuva «Çin uzmanları», bugün Çu En-lay'in etrafında bir sözümona «ılımlılık» efsanesi yaratmaya çalışıyorlar. Bazıları O'nun, yaşadığı takdirde «Çin-Sovyet anlaşmazlığına» son vereceğini iddia ediyorlar. Gene O'nun, Büyük Proleter Kültür Devrimi sırasında «devrimcilerle sağcılar arasında uzlaştırmacı» rol oynadığını öne sürenler de var. Bunlar gerçek dışıdır. Gerçek olan şudur ki Çu En-lay, Başkan Mao'nun proleter devrimci çizgisini bütün yönleriyle ve derinlemesine kavrıyordu. O, belli bir anda devrimci siyasetin icabı olarak birleşilebilecek herkesle birleşebilme yeteneğine sahipti. Devrimci tutumu keskinlik ve dogmatizm ile karıştıranların, Çu En-lay'in hem revizyonizmi ve teslimiyetçiliği, hem de sektarizmi ve kapalı kapıcılığı reddeden kişiliğinden çıkarmaları gereken çok önemli dersler vardır.

Çu En-lay, kahraman Vietnam halkının 1954'te Dien Bien Fu savaşında Fransız sömürgecilerini ye-

ınmış bütün bir hayat

:u Teh, 1936'da Uzun Yürüyüş sırasında

n..giye uğratmasından sonra toplanan Cenevre Konferansında, Çin heyetine başkanlık etti. Konferansta O, zamanın astığı astık kestiği kestik ABD Dışişleri Bakanı John Foster Dulles'a karşı dişediş bir mücadele verdi. Bir yıl sonra, üçüncü dünyanın doğuşunun ilk adımı olan 1955 Bandung Konferansı toplandı. Bu konferansta da Çin heyetine başkanlık eden Çu En-lay'ın sunduğu barış içinde bir arada yaşamanın beş ilkesi, konferans tarafından kabul edildi ve gitgide güçlenerek bugüne geldi.

Çu En-lay, 1950'lerin ortalarından itibaren Çin Komünist Partisinin, Arnavutluk Emek Partisinin ve bütün ülkelerin Marksist-Leninistlerinin modern revizyonizme karşı açtıkları uzlaşmaz mücadelede çok önemli bir rol oynadı. O, Kruşçev-Brejnev döneklerinin karşı-devrimci saldırılarına karşı uluslararası konferanslarda Marksizm-Leninizmi sarsılmaz bir inan. ve azimle savundu. Çin'de revizyonizme, Par.. ve devlet iktidarının bir bölümünü gaspederek kap.talizmi geri getirmeye çalışan burjuva yolcular:na karşı mücadelede ise Çu En-lay, Liu Şao-çi'nin açıkça sağcı, ve Lin Biao'nun görünüşte «solcu» ama özünde sağcı karargahlarına karşı daima Başkan Mao'nun proleter devrimci karargahında yer aldı. O, Merkez Komitesi ve Siyasi Büro içinde başgösteren revizyonist ve «sol» cereyanları daima tesbit etti ve bu cereyanlara göğüs gerdi. Büyük Proleter Kültür Devriminde kitlelerin insiyatifinin alabildiğine geliştirilmesini destekledi. Aynı zamanda, herhangi bir devlet ve hükümet işinin varlığını, herhangi bir yönetim organının ve yöneticilerin varlığını reddeden anarşist eğilimleri kitlelerin temel eğiliminden dikkatle ayırdetti ve en fırtınalı dönemlerde devlet işlerini özenle yönetmeye devam etti. Büyük Proleter Kültür Devriminden sonra ise, Başkan Mao'nun proleter devrimci çizgisinin sosyalist inşa ve dış siyaset alanlarında uygulanışını yönetti. Çin Halk Cumhuriyeti'nin emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin tecrit çabalarını yerle bir etmesinde büyük rol oynadı. Ülkelerin eşitlik, egemenlik ve toprak bütünlüğüne mutlak saygı gösteren, hiç bir ülkenin içişlerine karışmayan, hiç bir ülkeye karşı saldırgan emeller beslemeyen Çin Halk Cumhuriyeti'nin devrimci dış siyasetinin bir sembolü olarak Çu En-lay, ezilen milletlerin ve üçüncü dünya ülkelerinin büyük sevgi ve saygısını kazanmıştır.

ÖRNEK DEVRİMCİ HAYATINDAN ÇIKARACAĞIMIZ DERSLER

Mao Zedung şöyle diyor: **«İnsanın bir parça iyilik yapması zor değildir. Zor olan, hiç kötülük yapmadan, hayat boyu iyilik yapmaktır. Her zaman geniş kitlelerin, gençlerin ve devrimin yararına hareket etmek ve çetin mücadeleyi yıllar boyu sürdürmek- İşte, en zor olan budur!»** Çu En-lay, en zor olanı yaptı. O'nun sayısız devrimci erdemleri bize ışık tutmaktadır.

Devrimci siyasete bağlılık. Çu En-lay'in hayatında zigzaglar, bocalamalar, sürekli, «yeni modalar» peşinde koşmak, kâh şu, kâh bu fikre doğru yalpalamalar yoktu. Tam tersine O, devrimci çizginin oluşturulmasına aktif olarak katılmanın da, çizgi bir kere tesbit edildikten sonra onu kararlılıkla uygulamanın da mükemmel bir örneğini verdi. Çu En-lay bütün hayatı boyunca Revizyonizmi değil Marksizmi uyguladı, Marksizm temelinde birlik için mücadele etti.

Yorulmak bilmez bir çalışkanlık. Kendisiyle konuşanların anlatığına göre, Çu En-lay günde 20 saat, hattâ bazan daha fazla çalışırdı. Edgar Snow, beraber yedikleri bir akşam yemeğinden önce O'nun biraz dinlendiğini, daha sonra kendisiyle bütün gece tartıştığını, kendisi sabaha karşı uykusuzluktan bitkin durumdayken Çu En-lay'in hükümet işlerinin başına gitmeye hazırlandığını naklediyor. Çetin mücadele yılları içinde pişerek geliştirdiği bu çalışma alışkanlığı, son yıllarında dahi özenle koruduğu bir şeydi. Çu En-lay kanserli olduğunu 1972'de öğrendi. Ama çalışma temposunu zerrece düşürmedi. 1973'te yapılan 10. ÇKP Kongresinde, Merkez Komitesi'nin çalışma raporunu Çu En-lay okudu ve gene bu kongrede, Partinin birinci başkan yardımcılığına getirildi. 1975 başında yapılan Dördüncü Milli Halk Meclisinde de hükümet adına çalışma raporunu Çu En-lay sundu. Bu kongreden sonra hastaneye yattı ve son bir yılını hep hastanede geçirdi. Gitgide ağırlaşmasına rağmen çalışmaya ve resmi ziyaretçileri kabul etmeye devam etti. O, ölümün yaklaşmasının tutarlı materyalistleri etkilemeyeceğini davranışıyla gösterdi.

Bilinçli ve planlı bir çalışma. Çu En-lay'in çalışkanlığı, karanlıkta el yordamıyla ilerleyen, Lenin'in deyişiyle «cehennemi bir gürültü koparmakla» yetinen bir didinme değildi. O'nun her şeyi planlıy.. .. En küçük bir zamanı ya da enerjiyi boşa h..ca.. .zdı. Görevlerin yerine getirilmesinde son derece özenliydi. Bir yandan kollektif çalışmayı tam olarak geliştirir ve mümkün olduğu kadar çok insanı seferber ederken, öte yandan devlet işleri gibi çok geniş bir alanda bütün bilgilere, ayrıntılara, rakamlara tam olarak hakimdi. Bunu, kendi sorumluluklarını başkalarının sırtına yıkmaksızın, mümkün olduğu kadar çok işi sonuna kadar denetlemesine borçluydu.

Gerçek kahraman kitlelerdir. Çu En-lay'in bütün hayatı bu inanç etrafında örülmüştü. Çin devriminin zafere ulaşması için yüzbinlerce insan can verdi. Çin Komünist Partisi'nin tecrübeli önderleri, yarım yüzyıllık çetin mücadeleler içinde, kendileri gibi devrimin zaferinden başka bir şey düşünmeyen nice yetenekli devrimcilerin şehit düştüğü savaş meydanlarından geçerek bugüne geldiler. Çu En-lay'i yaratan, kendi ülkesinin halk kitleleri ve dünya proletaryasıydı. Bu tükenmez kaynaklar bundan böyle gerek Çin'de, gerekse her ülkede daha nice Çu En-lay'lar yaratacaktır. Bu yüzden Çu En-lay, Çin halkının ve bütün dünya halklarının iki süper devleti de altedeceğine, bir dünya savaşı patlak verirse ondan da galip çıkacağına, emperyalizmin ve revizyonizmin mutlaka yıkılacağına ve sınıfsız toplumun er geç kurulacağına olan sarsılmaz inancıyla, geleceğe göç etti.

15 Ocak'ta gömüleceği yer, bütün dünya halklarının kalbidir

Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin 30. kuruluş yıldönümü

11 Ocak, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunun 30. yıldönümüdür. **Arnavutluk halkının faşist İtalyan ve Alman istilacılarına karşı millî kurtuluş zaferini elde silah dövüşerek kazanmasından sonra, ilk gerçekten demokratik ve özgür seçimlerle ortaya çıkan Kurucu Meclis, 11 Ocak 1946'da Arnavutluk'un bir Halk Cumhuriyeti olduğunu ilân etmişti. Geçen hafta Tiran'da bu münasebetle yapılan kutlama toplantısında Çu En-lay'in anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunulmuş, daha sonra bir konuşma yapan AEP Merkez Komitesi Üyesi ve Halk Meclisi başkan yardımcısı Şevket Peçi şöyle demiştir :**

«Bugün dünyadaki durum örgürlük ve devrim için, milli ve toplumsal kurtuluş için savaşan güçlerden yana gelişiyor. Aynı zamanda bugün, bir yanda devrimci ve ilerici güçlerle öbür yanda emperyalizmin ve dünya gericiliğinin güçleri arasında; özgürlüklerini, bağımsızlıklarını ve haklarını kazanmak ve korumak için savaşan halklar ve ülkeler ile vahşi ve yılmacı ve hegemonyacı bir siyaset izleyen iki süper devlet arasında şiddetli bir mücadele de sürmektedir.

«Halkların ve gelişen ülkelerin milli egemenlikleri ve bağımsızlıklarını savunmak ve uluslararası ilişkilerde eşitlik için verdikleri mücadele, ayrıca emperyalist devletlerin, bunalımı bu ülkelere ihraç ederek yükünü onların sırtına yıkmak için gösterdikleri çabalara ve çevirdikleri dolaplara ka..şı direnişleri, sürekli olarak gelişiyor.

«ABD emperyalizmi, Sovyet sosyal-emperyalizmi ve dünya gericiliğinin güçleri ne kadar çabalarlarsa çabalasınlar hiç bir zaman halkların mücadele ruhunu ve özgürlük, milli bağımsızlık, eşitlik ve toplumsal kurtuluşu gerçekleştirme yolundaki güçlü ülkülerini bastıramayacaklardır. Halkların devrim ve kurtuluş mücadeleleri sindirilemez.»

Demokratik Kamboçya'da yeni Anayasa yürürlüğe girdi

Kamboçya Millî Birleşik Cephesinin Sesi radyosu, Kamboçya'nın yeni Anayasasının 5 Ocak gününden itibaren yürürlüğe girdiğini açıkladı. Yeni Anayasaya göre Kamboçya, bağımsız, birleşik, barışçı, tarafsız, bloksuz, egemen, demokratik ve toprak bütünlüğüne sahip bir ülkedir.

Kamboçya işçilerin, köylülerin ve diğer bütün emekçi halkın ülkesidir. Resmi adı Demokratik Kamboçya'dır. Kamboçya'da başlıca üretim araçları, genellikle bütün halka ya da halk kollektiflerine aittir.

Yaşama hakkı Kamboçya Halk Meclisine aittir. Hükümet ve devlet başkanlık divanı, Halk Meclisi tarafından seçilir. Yeni Anayasada kayıt altına alındığına göre, Demokratik Kamboçya bağımsız, barışçı, tarafsız, bloksuz bir siyaseti hiç şaşmadan uygulayacak ve herhangi bir yabancı ülkenin Kamboçya'da askeri üs bulundurmasına ve içişlerine dışardan yapılacak her türlü müdahaleye ve dışardan gelen yıkıcılığa ve saldırganlığa kesinlikle karşı çıkacaktır.

Demokratik Kamboçya, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki üçüncü dünya halklarıyla ve dünyanın her yanında adaletten yana olan barışsever insanlarla arasındaki birliği sağlamlaştırmaya çaba gösterecek ve bunlar, emperyalizme, eski ve yeni-sömürgeciliğe karşı milli bağımsızlık uğrunda verilen mücadelede birbirlerini destekleyeceklerdir.

Kore Emekçiler Partisi Üçüncü Dünyanın iktisadî bağımsızlığını savunuyor

Kore Emekçiler Partisi'nin merkez organı Rodon Şimbun gazetesinin Aralık 1975 içindeki **bir makalesinde, birlik ve işbirliğinin, üçüncü dünya ülkelerine devrim davasında zafer kazandıracak temelli bir garanti olduğu açıklanmaktadır.**

Makalede üçüncü dünyanın iktisadi bağımsızlığı üzerinde durulurken önemle şunlar belirtilmektedir: «Tarihi tecrübeler, büyük devletlerin iktisadi tekniğine bağımlılık sonucu, içişlerine müdahale, siyasi ve iktisadi bağımlılık ve eşitsizlikten kaçınılamayacağını kanıtlamıştır.

«Kendilerine üçüncü dünya halklarının dostu süsü veren emperyalistler «yardım», «iktisadi ve teknik işbirliği», «ortaklaşa kalkınma» gibi malların reklamını yapmışlardır. Fakat bu, yalnız ve yalnız yeni doğan bağımsız ülkeleri ve halkları sömürmeye, yağmalamaya ve yeniden köleleştirmeye yönelik yeni-sömürgecilik siyasetinden başka bir şey değildir.»

DÜNYA BARIŞINI KİM TEHDİT EDİYOR: 3

"GERİ DÖNÜLMEZ YUMUŞ
YENİ BİR DÜNYA SAVAŞINA

1950-1960 döneminde ülkemizdeki Amerikan işbirlikçileri, sözümona «Amerikan yardımı»nı, her derde deva harika bir ilâç gibi sunarlardı. Şimdi de Sovyet işbirlikçileri tezgâhlarını kurmuş, renk renk, boy boy şişeler içinde habire «yumuşama» (detant) satıyorlar. Sovyet sosyal-emperyalizminin her türlü sömürü, yayılma ve müdahale faaliyeti, bu şişelerin üzerindeki etiketlerde «iktisadî yumuşama», «askerî yumuşama» «siyasi yumuşama» diye reklam edilmektedir. Sovyetler Birliği'nin henüz Amerikan nüfuz alanındaki çeşitli ülkeleri kendi nüfuz alanına çekmek için bu ülkelerle kurduğu emperyalist iktisadî, siyasî ve askerî ilişkilerin revizyonistlerin ağzındaki genel adı, «yumuşamanın maddeleşmesi»dir.

Revizyonistler, dünyada halkların, milletlerin ve ülkelerin kendi çabalarıyla gerçekleştirebilecekleri hiç bir şey olmadığını, bütün tarihi gelişmenin anahtarının sözümona «uluslararası sosyalist sistem»in elinde bulunduğunu iddia ediyorlar. Onlara bakılırsa dünyada her şey, Sovyet kredileri, Sovyet silahları, Sovyet orduları sayesinde olup bitmektedir ve bütün bunların tarihi gelişmeye sözümona olumlu bir katkıda bulunabilmesi için de, «yumuşama»nın devam etmesi gerekmektedir. Bu teoriye göre her durumda çeşitli ülkelerdeki ilerici ve yurtseverlerin görevi, ne yapıp yapıp kendi hakim sınıflarını sosyal-emperyalistlerle daha sıkı ilişkiler kurmaya, onlardan kredi almaya, hammeddelerini onlara satmaya, onların koltuğu altına girmeye ikna etmekten ibarettir. Sözümona «uluslararası sosyalist sistem, «yumuşama» sayesinde kredilerini, uzmanlarını, üslerini her yere yayacak, her yerde kendisine taraftarlar bulacak, çeşitli ülkeleri kendi safına çekerek ABD'nin ve diğer emperyalistlerin nüfuz alanlarını adım adım daraltacak, böylece Batı'nın kapitalist sistemine karşı zaferi «barış içinde» gerçekleştirecektir.

«YUMUŞAMA» AFYONUYLA GELEN SOVYET YAYILMASI

Hindiçini halklarının emperyalistlere karşı kan ve can pahasına kazandıkları şanlı zaferler mi? Revizyonistlere göre Sovyetler Birliği'nin «yumuşama siyaseti» emperyalistlerin millî kurtuluş savaşlarına azgınca saldırmalarını güya engellemiş, bu zaferler ancak bu sayede gerçekleşmiştir. **Gerçekte ise Sovyetler, tıpkı Arap ülkelerinin olduğu gibi Hindiçini ülkelerinin de bir kısmının kendilerine sırt dayamasına yol açabileceği umuduyla, Amerikan emperyalistlerinin en azgın saldırılarını yıllar boyu elaltından desteklemişler, aynı zamanda «siyasi çözüm» önerileriyle Hindiçini halklarının mücadelesini arkadan hançerlemişlerdir.**

Çeşitli ülkelerdeki emekçi halkın faşizme karşı mücadelesi mi? Revizyonistlere göre bunun da kaderi, «yumuşama»nın devam etmesine bağlıdır. Çünkü «yumuşama» güya çeşitli ülkelerdeki faşist güçleri zayıflatmakta, siyasi hayatın «adım adım demokratikleştirilmesini» mümkün kılmaktadır. (Nitekim «Kitle» dergisi de bir ara, Helsinki Toplantısından sonra artık ülkemizde faşist bir darbe tehlikesinin bile düşünülmiyeceğini iddia etmişti.) **Gerçekte ise kapitalizmin iktisadî buhranı derinleştikçe hem çeşitli ülkelerin büyük burjuvazisi faşist saldırıları yoğunlaştırmakta, hem de bizzat Sovyet sosyal-emperyalizmi, faşist ya da sosyal-faşist rejimlerin en büyük destekçisi durumuna gelmektedir.**

Çeşitli ülkelerdeki, özellikle de Batı Avrupa'daki emekçilerin, iktisadî buhranın kendi sırtlarına yıkılmak istenmesine karşı mücadelesi mi? Revizyonistlere göre bu da «yumuşama»ya bağlı bir şeydir. Bu ülkeler dik başlılık etmezler, Sovyetlerle arayı açmazlar, onunla iktisadî ilişkilerini geliştirirlerse, Sovyetler Birliği'nin bu ülkelere vereceği krediler, yapacağı yatırımlar ve bu ülkelerden satın alacağı mallar sayesinde pek çok işçiye iş bulunabilecek, aynı zamanda işçi düşmanı baskı kanunları da hafifletilecektir. **Gerçekte ise Sovyet sermayesinin sızdığı her alanda tekelci burjuvazinin baskısı daha da ağırlaşmakta, emekçileri sömürmede yerli patronlarla elele veren sosyal-emperyalistler, İskenderun Demir-Çelik tesislerinden Moğolistan'a kadar girdikleri her yerde işçilerin çalışma ve yaşama koşullarının en azgın düşmanı kesilmektedirler.**

Silahlanma mı? Savaş tehlikesi mi? Revizyonistlere göre özellikle «Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı»ndan bu yana, «yumuşama» sayesinde bu da halledilmiştir. «Yumuşama artık geri dönülmez bir süreç halini almış», «kuvvet siyaseti tarihe karışmış»tır. Bu durumda küçük ve orta büyüklükteki ülkeler serbestçe silahsızlanabilir, askerî harcamalarını kısabilirler. Hattâ artık Avrupa'da «savaş tehlikesi kesinlikle tarihe karıştığına göre», Batı Avrupa ülkeleri de «bütün Avrupa çapında işbirliğini» kabullenmeli, Sovyet nüfuzunu kendi topraklarına «barış için-de» buyur etmelidirler... Revizyonistlerin Eylül ayından bu yana habire tekrarladıkları safsata budur.

Gerçek durum nedir?

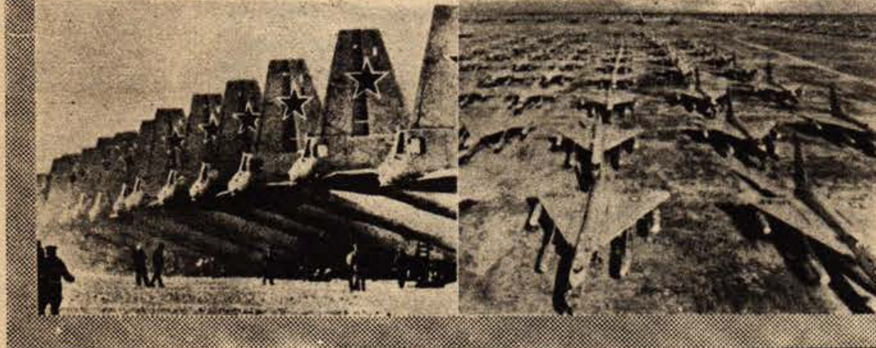
«YUMUŞAMA»NIN GERÇEK YÜZÜ

Brejnev ve Nikson... ... Ford ve Brejnev

«İki süper devlet dünya hegemonyası uğrunda birbirleriyle yarıştıkları için, aralarındaki çelişme uzlaşmazdır; ya biri diğerini alt edecek, ya da kendisi alt edilecektir. Aralarındaki uzlaşma ve işbirliği kısmi, geçici ve görelidir. Aralarındaki rekabet ise genel, sürekli ve mutlaktır.»

— Deng Siao-ping, Nisan 1974
(Birleşmiş Milletler Altıncı Olağanüstü Genel Kurulunda Konuşma)

Sovyet savaş uçakları... ... Amerikan savaş uçakları

«GERİ DÖNÜLMEZ YUMUŞAMA»NIN PARLAK ÖRNEKLERİ

Sovyet temsilcileri, sözümona Avrupa «Güvenlik» Konferansı'nın bütün hazırlık çalışmaları boyunca, 1968'de Çekoslovakya'yı nasıl istilâ ettiklerinden söz edilmesini «sosyalist ülkelerin içişlerine müdahale» saydıklarını açıklamışlar; çeşitli basın toplantılarında «gerektiği takdirde bu tür müdahalelere tekrar başvurabileceklerini» küstahça öne sürmüşlerdir.

Helsinki Toplantısından sonraki dönemde Sovyet sosyal-emperyalistleri başta Angola olmak üzere çeşitli ülkelere müdahalelerini, yıkıcı faaliyetlerini, casusluk girişimlerini yoğunlaştırmışlar, aynı zamanda bütün bunların «yumuşama siyasetiyle hiç de seçilmediğini» öne sürmeye devam etmişlerdir. Sovyet «İzvestiya» gazetesinin mantığına göre, Sovyetlerin Angola'ya müdahalesi, ilk başta «müdahale değil, yardım» idi; şimdi ise «müdahale değil, mevcut durumu koruma» niteliğindedir; her halûkârda Sovyetlerin Angolaya yaptıklarına karşı çıkmak, Sovyetlerin dış siyasetine, dolayısıyla onların «içişlerine karışmak» demektir...

Daha Helsinki Toplantısı sona ermeden ve konferansın nihaî belgesi imzalanmadan, Sovyetler Birliği Kuzey Avrupa denizlerinde yeni füze denemelerine girişmiş, Sovyet uçak ve helikopterleri İskandinav ülkelerinin sınırlarını havadan defalarca ihlâl etmişlerdir. Helsinki Toplantısından üç hafta sonra, Sovyet Dışişleri Bakanı Gromiko'nun Birleşmiş

VARŞOVA PAKTİ ÜYESİ ROMANYA, «YUMUŞAMA» MASALLARININ İÇYÜZÜNÜ GÖZLER ÖNÜNE SERİYOR

Romanya Komünist Partisi Genel Sekreteri Nikolas Çavuşesku, 1975'in son haftası içinde Romanya Milli Meclisinde yaptığı bir konuşmada aynen şöyle demiştir:

«Halklara açıkça şunu söylemeliyiz: Silahlanma yarışı devam ettikçe, silah depoları aralıksız gelişmeye devam ettikçe, Avrupa ülkelerinin toprakları üzerinde yabancı askerlerin ve (nükleer üsler dahil) askerî üslerin varlığı devam ettikçe ve kıtamız düşman askerî bloklara bölünmüş olmaya devam ettikçe, ne kıtamızda, ne de dünyanın hiç bir yerinde gerçek güvenlik söz konusu değildir.»

MA" DEĞİL
OĞRU GİDİŞ

Milletler'de «kuvvet siyaseti artık tarihe karışmıştır» ve «savaş tehlikesi Avrupa ülkelerinin hayatından kesinlikle çıkmıştır» diye nutuk attığı bir sırada, Sovyetler Birliği Barents Denizinde yeni füze denemeleri yapmış, Üstelik Novaya Zemliya'da bir de yeraltı nükleer denemesinde bulunmuştur. Gene aynı sıralarda Sovyetler Birliği, savaş filolarının İskandinavya'nın etrafını dolaşmaksızın Baltık'tan Barents'e veya Barents'den Baltık'a geçebilmesini sağlamak amacıyla, Kola yarımadasını enlemesine kesen bir kanalı hizmete sokmuştur. Ekim ayı içinde üç Sovyet Tupolev-16 bombardıman uçağı Norveç hava sahasına girerek casusluk faaliyetlerinde bulunmuşlar ve Norveç uçakları tarafından geri çevrilmişlerdir. Norveç Dışişleri Bakanlığı olayı protesto etmiştir. Hemen ardından Sovyetler Birliği, üç yeraltı nükleer denemesi daha yapmıştır. İki süper devlet Sovyetler Birliği ile ABD nın 1975 yılı içinde yaptığı yeraltı nükleer denemeleri toplamı, 30'un üzerindedir.

Helsinki Toplantısından hemen sonra, Brejnev'in «yumuşamanın maddeleşmesi» nutukları atmaya henüz başladığı bir sırada, Sovyet Savunma Bakanı Greçko, Doğu Almanya'daki 345.000 Sovyet askerini teftiş etmiştir. Greçko'nun bu teftişinin üç amacı olduğu açıklanmıştır: 1) Maddi ve teknik koşulları incelemek. 2) Tank kolordusunun savaşa hazırlık düzeyini gözden geçirmek. 3) Varşova Paktı birliklerinin savaş hazırlık planı ile siyasi eğitim planı hakkında uygulama raporu almak. Greçko'nun bu ziyaretinin hemen ardından, Sovyet Savunma Bakan Yardımcısı ve Varşova Paktı Birleşik Silahlı Kuvvetleri Başkomutanı Yakubovski, Birleşik Silahlı Kuvvetler Askeri Komitesi'ni «savaş hazırlıklarını ve askeri eğitimi» gözden geçirmek üzere toplantıya çağırmıştır. Daha sonra bizzat Greçko Praga, Yakubovski Bulgaristan'a ve gene Sovyet generallerinden Ştemenko Budapeşte'ye giderek uzun toplantılar düzenlemişlerdir. Gene bu sıralarda Sovyetler Birliği, Doğu Avrupa'da geniş çapta bir silah yenileme çalışmasına girişmiştir. Varşova Paktının standart T-62 tanklarının yerine, «paletlerinin BATI Avrupa yollarına daha uygun olmasıyla» belirlenen T-70 tankları geçirilmeye başlanmış, daha ileri bir model olan .T-72 tanklarının ilk örnekleri denenmiş, 122 ve 152 milimetrelik tank toplarının yerine otomatik roket-atarlar monte edilmiştir. İlkbaharda başlamış olan, Doğu Avrupa demiryollarının Rus standartlarına göre yeniden yapımı çalışmaları ise, halen devam etmektedir. Varşova Paktı'nın destek-ikmal şebekesinin geliştirilmesini amaçlayan bu değişikliğe karşı çıkan bazı Polonyalı subaylar derhal ordudan atılmış ve askeri mahkemeye verilmişlerdir.

Helsinki Toplantısı nihai belgesinde, anlaşmaya imza koyan ülkelerin, birbirlerinin sınırlarına 200 kilometreden daha yakın mesafede yapacakları askeri manevraları önceden haber vermeleri öngörülmüştü. Hatta ülkemizdeki revizyonistler de bu noktayı «önemli bir güvenlik tedbiri» olarak reklâm etmişlerdi. Helsinki Toplantısından sonra Sovyetler Birliği ve diğer Varşova Paktı ülkeleri, NATO tarafından düzenlenen manevralara gözlemci göndermeye çağrılmışlardır. Oysa Sovyetler Birliği bu davete hiç cevap verdiği gibi, diğer Doğu Avrupa ülkelerinin gözlemci yollama hazırlıklarını da durdurmuş, kendi basınında da bu menevralara karşı büyük bir propaganda saldırısına geçmiştir. Öte yandan gene Sovyetler Birliği Ve Varşova Paktı, bu dönemde başka ülkelere haber vermeksizin kendileri bir dizi büyük manevra düzenlemişlerdir. Hatırlanacağı gibi Sovyetler, Helsinki Toplantısında manevraların haber verilmesinin «zorunlu değil gönüllü bir tedbir» sayılması konusunda ısrar etmişlerdi.

Helsinki Toplantısı sonrasında, ABD ile Sovyetler Birliği arasındaki Stratejik Silahların Sınırlandırılması (SALT) görüşmeleri ile Orta Avrupa' da Karşılıklı Kuvvet İndirimi görüşmeleri de tam bir çıkmaz içindedir. 1972'de başlayan SALT görüşmelerinde şimdiye kadar **sadece nicelik sınırları** tesbit edilmiş, üstelik bu sınırlar iki süper devletin zaten sahip oldukları miktarların çok üzerinde tutulmuştur. Bu durumdan yararlanan Sovyetler Birliği, uçaksavar füzelerinin yerine füze-savar füzeleri geçirerek, her biri bir nükleer başlık taşıyabilen SS-2 füzelerinin yerine her biri hedefe bağımsız olarak yöneltilebilen çok sayıda nükleer başlık taşıyabilen SS-19 füzelerini geliştirerek, «Yankee» ve «Delta-1» nükleer denizaltılarının yerine daha üstün «Delta-2» denizaltılarının yapımına giriserek, «Bacfire» adı verilen havadan-denize füzelerle silahlı son sistem Tupolev uçaklarını hizmete sokarak, silahlanmasının **niteliğini** büyük ölçüde değiştirmiştir. Sovyetler Birliği, SALT anlaşması gereği ABD'ye vermesi gereken bütün bilgileri gizlemiş, nükleer denizaltı ve süstü hücum gemileri yapımını anlaşma hükümleri ötesinde gizlice sürdürmüş, özellikle nükleer füzelerinin hedefi bulma kapasitesine ilişkin telemetrik verileri bildirmeyi reddetmiştir. Öte yandan ABD de uçaklardan atılıp dünya etrafında yörüngeye konulan «Cruise» (Gezginci) füzelerini geliştirince, bugün dünyada herkes SALT'ın ne kadar anlamsız olduğundan söz eder duruma gelmiştir. Orta Avrupa'da Karşılıklı Kuvvet İndirimi görüşmelerine gelince, burada her iki taraf da durumu kendi lehine çevirmek için karşı tarafın daha fazla asker ve silah çekmesini talep etmektedir. Her iki taraf, birbirlerinin silahlanmasının «yumuşamaya zarar verdiğini», kendi silahlanmasının ise «yumuşamayı güçlendirdiğini» iddia etmektedir.

«Savaş, siyasetin devamıdır. Dünya hakimiyeti ise, kısaca emperyalist siyasetin özüdür; emperyalist savaş bunun uzantısıdır.»

V.İ.Lenin

«Kapitalizm şartlarında, kuvvet dengesi değiştiğinde ortaya çıkan çelişmelerin, şiddete başvurmak dışında bir yolla çözülmesi mümkün müdür?»

V.İ.Lenin

«... Kapitalist sistemin gerçeklerinde 'emperyalistler-arası' ya da 'ultra-emperyalist' ittifaklar, büründükleri biçim neolursa olsun... Savaşlar arasındaki 'ateş-kes'lerden başka bir şey olamazlar.»

V. İ. Lenin

YENİDEN PAYLAŞIM, ANCAK SAVAŞ YOLUYLA GERÇEKLEŞEBİLİR

Halkın Sesi'nin 36. sayısından başlayarak Sovyet dış siyaseti ve savaş hazırlıkları konusunda buraya aktardığımız gerçekler, şunu ispatlıyor: Bugün Sovyetler Birliği, dünyanın her yerinde her şeyin kendi «menfaatlerini» ve «güvenliğini» ilgilendirdiğini, bu nedenle her meseleye müdahale edebileceğini iddia eden bir süper devlettir. Sovyet yöneticileri bu iddialarını desteklemek için hızla silahlanmakta, savaş hazırlıklarını yoğunlaştırmaktadırlar. Sovyet ekonomisi tepeden tırnağa bu savaş hazırlığının emrine verilmiştir. Sovyetler Birliği bütün dünyada askeri gücünü arttırmakta, savaş filolarını bütün denizlerde dolaştırmakta, üzerinde biraz nüfuz sahibi olduğu her ülkeden derhal üs talep etmektedir. Özellikle Avrupa'da çok üstün güçler bulunduran Sovyetler, saldırgan bir savaş hazırlığı içinde bulundukları düzenledikleri manevralarla da göstermektedirler. Bu durumda, Sovyet revizyonistlerinin dillerinden düşürmedikleri «yumuşama», «barış» ve «silahsızlanma» laflarının gerçek anlamı nedir?

Bundan 60 yıl önce Lenin, «Emperyalizm: Kapitalizmin En Yüksek Aşaması» adlı kitabında şöyle diyordu: **«İngiliz papaz takımının ya da Alman «marksisti» Kautski'nin bayağılık akan küçük-burjuva hayallerinde değil de, kapitalist sistemin gerçeklerinde «emperyalistler-arası» ya da «ultra-emperyalist» ittifaklar, büründükleri biçim ne olursa olsun, ister bir emperyalist koalisyonun diğerine karşı ittifakı, ister BÜTÜN emperyalist devletleri kapsayan genel bir ittifak şeklini alsınlar, savaşlar arasındaki «ateş-kes»lerden başka bir şey OLAMAZLAR. Barışçı ittifaklar savaşların zeminini hazırlar ve savaşlardan yeni barışçı ittifaklar doğar; biri, diğerinin varlık şartıdır...»** Dünyanın bugünkü durumu, bunu tamamen doğrulamaktadır. Sovyet revizyonistlerinin «yumuşama» siyaseti, «bütün emperyalist devletleri kapsayan genel bir ittifak» görünümündedir. Bu ittifak görüntüsü altında, her iki süper devlet kendi nüfuz alanları üzerindeki tekellerini korumaya, birbirlerinin nüfuz alanlarını ise ele geçirmeye çalışmaktadırlar; aralarındaki hegemonya mücadelesi gitgide şiddetlenmektedir. Revizyonistler, sanki Sovyetler Birliği'ne yöneltilen esas suçlama ABD ile uzlaşması imiş gibi, uzun uzadıya «yumuşama»nın aslında «ABD'ye karşı» olduğunu ispatlamaya çalışıyorlar. Çok güzel, devam edin! Çingenenin mert olanı, cesaretini ispatlamak için hırsızlıklarını sayıp dökermiş. Gerçekten de bugün Sovyet sosyal-emperyalistleri, «yumuşama» perdesi altında Amerikan emperyalizminin nüfuz alanlarına sızmasını hızlandırmakta, dünyayı kendine daha elverişli bir şekilde yeniden paylaşmaya çalışmaktadır. Gene Lenin'in belirttiği gibi, emperyalistler arasındaki kuvvet dengesi değiştiğinde, yeniden paylaşımın barışçı yollarla gerçekleşmesi mümkün değildir; emperyalist savaş, emperyalist siyasetin kaçınılmaz uzantısıdır ve bu yüzden iki süper devlet arasındaki rekabet, günümüzde yeni bir dünya savaşı tehlikesinin kaynağını teşkil etmektedir. Bu tehlikenin esas kaynağı ise, yükselen bir emperyalizm olan, nüfuz alanlarının daha büyük bir kısmını kapmak için askeri gücüne bel bağlayan, ve tam da bu yüzden «barış» ve «yumuşama» laflarını ağzından düşürmeyen Sovyet sosyal-emperyalizmidir.

BU AY OKUYACAĞIMIZ KİTAP

Lenin: Sosyalizm ve Savaş

Revizyonistlerin «yumuşama» teorilerinin, iki süper devlet arasındaki dünya hegemonyası mücadelesinde Sovyet sosyal-emperyalizmine hizmet eden gerici ve karşı-devrimci özünü kavramak, yeni bir dünya savaşı tehlikesine karşı uyanıklığımızı arttırmak ve ülkemizin millî savunması konusundaki anlayışımızı derinleştirmek için, bütün okuyucularımız Lenin'in «Sosyalizm ve Savaş» kitabını ciddiyetle okuyup incelemeye çağırıyoruz.

Vatan Hastanesi işçileri diyor ki:

"Biz işverene değil işçi arkadaşlarımıza güveniyoruz"

İstanbul'da, Vatan Caddesindeki özel Vatan Hastanesi işçileri, kölece çalışma ve yaşama şartlarına son vermek için direnişteler. İşçiler kış ortasında hastane önünde kurdukları çadırlarda soğuğa, açlığa, polis baskılarına göğüs geriyorlar. Vatan Hastanesi işçileri, 13 Ocak günü kendileriyle konuşan Halkın Sesi muhabirinin sorularını şöyle cevapladılar:

— **Kaç gündür direniyorsunuz?**

«Direnişe geçeli bugün (13 Ocak) tam yirmi gün oldu.»

— **~~Ne kadar para alıyordunuz~~ bu rada?**

«1000 lira, 1075 lira. Ne geçim olur bununla?»

«Çocuğu olanlar 75 lira çocuk zammı alıyorlar. Çocuksuzlar 1000 lira. En çok alanlar 1200 lira alıyorlar. Ben bunu ne yaparım? Kış geldi, vallahi daha üstüme bir metre almış değilim. Bir ayakkabı almış değilim. Meselâ biz karı-koca çalışıyoruz. Beş kuruşumuz yok. Niye? Hayat pahalı.»

«Boğazına yetmiyor, giyime nerden yetecek?»

«Şimdi et 70 liraya çıkıyor. Şu anda biraz yiyoruz. Hadi o zaman ne yapacağız?»

— **Direnişiniz nasıl başladı?**

«Sendikamızın (Devrimci Sağlık-İş) toplu sözleşmelerde ileri sürdüğü ücret tekliflerini gülünç rakamlarla geri çevirdiler. Biz 900 lira brüt istemiştik. İşveren 400 lira gibi bir rakam verdi. Bu, net olarak 175 lira tutuyor ayda. Toplu sözleşme görüşmeleri, sonuca ulaşmadan işveren tarafından kesildi. Bir yandan da işveren bazı arkadaşlarımızı, sendikadan ayrılırsanız sizi hastaneye ortak ederim' diye kandırmaya çalıştı. Arkadaşlarımız bunları reddedince, işveren arkadaşlarımızı 'sendikadan ayrılmazsanız sizi işten atarım' diye tehdit etti. İşi yavaşlatma kararı aldık. Bütün bu meseleleri görüşmek üzere salonda toplandık. Acil işlerin yürütülmesi için tedbirler almayı planladık. İşbölümü yaptık. Patron bunun üzerine 'direniş var' diyerek polisleri çağırdı ve bütün işçileri copla dışarı attırdı.»

— **Bu olay ne zaman oldu?**

«Direnişin ilk günü. 25 Aralık 1975 günü oldu. Biz de bunun üzerine çadırlarımızı kurduk.»

«Bütün haklarımızı alıncaya kadar direneceğiz. Ben hastanenin aşçıbaşısıyım. İşveren 400 lira brüt gibi gülünç bir ücret verdi. Zaten arkadaşların hemen hepsi 1070 lira kadar bir para alıyorlar. Aramızda konuşmak üzere toplanmıştık. Patron geldi. İlk sözü şu oldu: 'Size 10 dakika mühlet veriyorum. Ya işbaşı yaparsınız, ya da işinizi feshederim.' Arkadaşların hiç biri dinlemedi. Saat beş buçuk-altı civarında polislerle bizi dışarı attılar. Ertesi günü tekrar işe geldiğimiz zaman da içeri almadılar.»

Bir kadın işçi şöyle söylüyor:

«Bizi dışarı çıkaran, coplayan polislerin şefi, elinde telsiz taksideydi. Polisler bizi çıkarırken o da şöyle bağırıp emirler veriyordu: 'Atın şunları dışarı, atın şunları.' 'Defolun dışarı' diye bağırıyordu. Ellerindeki copları dürte dürte çıkardılar bizi dışarı. Şimdi öğrencilerin mitingi var. Şimdi de oradalar. Zaten bu polisler işçileri hiç korumuyor. Patronların adamları.»

Üçüncü katta temizlik işçisi olarak çalışan ve 1170 lira alan Mehmet Destek adında bir diğer işçi, direnişin nedenlerini ve polis baskınını şöyle anlatıyor:

«Üç çocuğum var. Bir de hanım var. Benle beş. Kasımpaşa'da oturuyorum. 500 lira kira veriyorum. 125 lira yol parası var. 125 lira da sigara parası. Bununla idare edemiyorum. Polisler bizi kapı dışarı ettiler işverenle beraber. Yukarı elbiselerimi almaya giderken, polisler beni copladılar. Elbiselerimi bile almaya göndermediler. Ben 'niye vuruyorsunuz, eşyalarımı almaya, giyinmeye gidiyorum' dedim. Bırakmadılar. Doğum doktoru Reyhan hanım, beni beyaz elbisemle dışarı attırdı.»

İşçiler, toplam 115 personelin çalıştığı hastanede doktorların çoğunun hissedar olduğunu, bu yüzden tamamen kendilerine karşı tavır aldıklarını ve hiç konuşmadıklarını, ancak başka hastanelerden gelen ve 2 bin lira kadar alan bir-iki asistanın kendilerini desteklediğini söylüyorlar.

— **Direniş daha ne kadar sürer dersiniz?**

«Daha çok dayanacağız. Bir ay daha da olsa, direneceğiz. İşveren bizim hakkımızı verinceye kadar direneceğiz.»

— **Direnişin başarılı olması için neler yapmak lâzım?**

«Önce ben fikrimi söylemek istiyorum. Adım Huriye Apak öncelikle birlik olmamız lâzım. Bütün arkadaşların toplu olarak burada bulunması lâzım. Bütün güçlüklere kararlılıkla göğüs germemiz lâzım. Sonuna kadar mücadele etmemiz şart.»

— **Direnişe kaç kişi olarak başlamıştınız?**

«Hemen herkes direnişe katılmıştı. Katılmayanlar patronun baskısına dayanamadılar.»

— **Kaç kişi çalışıyor içerde?**

«10-15 kişi kadar. Onları önce ikna etmeye çalıştık. Onlar da sendikamıza üveydiler. İşveren hepsini attı dışarı.»

Bir kadın işçi alıyor sözü:

«Ben direnişin başından beri katılıyorum. Başka direnişler görmüşüm, geçirmişim. Biz toplu olursak, biz toplu olur dağılmazsak sendika kazanır. Biz sendikayla birlik olmazsak, sendika ne olur, dağılır. Bak, bazı arkadaşlarımız 25 kuruş için işverenin safına geçtiler. Bak, bugün sendika bize yarım maaş veriyor. Bunu makul görmemiz, sabretmemiz lâzım. Bazıları hosnutsuzdu, 'sendika yarım maaş verdi biz geçinemeyiz diyerek tabii isveren bunların farkına vardı. Direniş başladıktan sonra işveren, 'ben saat ücretlerinize 25 kuruş zam veriyorum' dedi. Baktık, bazıları bu 25 kuruşa toplumdan ayrıldı. Savaşta hani olur ya, düşmana teslim olursun. Bunlar da öyle yaptılar. Ben de buralara kadar geldim. Ben dedim teslim olmayacağım. Şimdi istiyorum ki, bütün bizim gibi çalışanların gücüyle, hep birlik olarak başaracağımıza inanıyorum. Ben bütün işçi arkadaşlarıma güveniyorum. Daha önceki direnişimizde işveren önce 25 kuruşa satın aldı, sonra da hepsini isten tazminatsız olarak attı. Ben işverene değil işçi arkadaşlarıma güveniyorum. Bunun için direnişe her gün geliyorum. Bir kişi olmazsa ne olur demiyorum. Çünkü herkes öyle düşünürse o zaman böyle olur diyoruz. Başka işçiler de direnişlere bakarak direniyorlar. Ama öteki sefer olan gibi direniş olursa ne olur o zaman, diyecek 'orası kazanamadı', öteki diyecek 'orası kazanamadı', sendika iyi değil, vazgeçelim' diyecek. Bunun için hep birlik olup kazanacağız. Öteki işçilere de destek olacağız. Bazan benim beyim, 'göreceksiniz' diyor, 'işveren size beş kuruş vermevecek, hepinizi işten atacak' diyor. Ben de 'benle konuşma' diyorum, 'git' diyorum, 'senin kanın da patronların kanındanmış' diyorum. 'Çünkü' diyorum, 'sen patron olsaymışın, kendini düşünecekmişin, fakiri düşünmeyecekmişin' diyorum. 'Yaşa karı' diyor. Ben haklıyım diyorum. Ben gücüme güveniyorum.

Vatan Hastanesi işçilerinin anlattıklarını yayınlamaya gelecek sayımızda devam edeceğiz.

Vatan Hastanesi işçilerinin anlattıklarını yayınlamaya gelecek sayımızda devam edeceğiz.

HER BASKI DİRENİŞİ DOĞURUR

TARİŞ İŞÇİLERİ : «MC HÜKÜMETİNİ VE TESLİMİYETÇİ SENDİKACILARI LÂNETLİYORUZ»

İzmir'de Çiğli Tariş İplik fabrikasındaki direniş, işçilerin isteklerinin hiç biri yerine getirilmeden sona erdi. Direnişin son bulmasının en önemli sebebi, Tekstil Sendikası yöneticilerinin Tariş'in faşist patronlarına teslim olmasıdır.

İşçiler direnişi sürdürürken Tariş Genel Müdürü Orhan Daut, işçileri 30 Aralık Salı gününe kadar direnişi bırakmaya ve işbaşı yapmaya çağırdı. Aksi halde işçilerin işine son vereceği tehdidini savurdu. Tariş işçileri genel müdürün bu tehditlerinden yılmadılar. Birlik halinde direnişlerini sürdüreceklerini ifade ettiler. Tariş işçileri faşist komandoların fabrikadan temizlenmesini, faşist müdür Orhan Daut'un işletmeden uzaklaştırılmasını, can güvenliklerinin sağlanmasını, işten atılan arkadaşlarının geri alınmasını ve sendika seçme hürriyetlerinin tanınmasını istiyorlardı.

Ancak, işçilerin ümitle sarıldıkları Tekstil sendikası'nın yöneticileri faşistlerin tehditleri karşısında kararlı bir tavır almadı ve faşistlere teslim oldu. İşçilerin taleplerine yerine, faşistlerin fabrika dan temizlenmeden çeşitli vardiyalara bölünmesi gibi teklifler öne sürdü. Direnişin en canalıcı anında ise, faşistlere tamamen teslim olarak, işçilerin işbaşı yapmasını istediler.

Sendikanın işçileri terk etmesi demek olan bu çağrıdan sonra, direniş sona erdi. İşçilerin hiç bir talepleri yerine getirilmediği gibi, önce 82 işçi, sonra 250 işçi daha işten atıldı. Tariş işçileri sendika yöneticilerine karşı büyük bir tepki duymakta, mücadelelerinden dersler çıkarmaktadırlar.

Şimdi Tariş işçilerinin en acil talebi, can güvenliğidir. İşçiler bu konuda kendi güçlerine güvenmekte, faşist komandoları fabrikadan atmanın tek yolunun uzlaşmadan mücadele etmek olduğunu söylemektedirler. Tariş müdürü ve komandolar, işçilerin önüne üç seçenek koyuyorlar: «Ya fabrikadan çıkar gidersiniz, ya MİSK'e geçersiniz, ya da ölüm.» Tariş işçileri bunların hiç birini kabul etmeyip, yeni mücadelelere hazırlanmaktadırlar.

İşçiler, basına yaptıkları açıklamalarında şöyle diyorlar:

«... Tekstil Sendikası genel merkezinden Hüseyin Akduman bizlerle bir toplantı yaptı. Bu toplantıda, «işe girerseniz girin, yoksa biz sizi tanımıyoruz», «iş burada biter, direniş yaparken bana mı sordunuz» deyip toplantıdan ayrıldı.

«Hüseyin Akduman mücadelemizi arkadan vurdu. Orhan Daut'un ve MC hükümetinin ve faşist komandolarının istediği gibi yaptı.

«Şimdi çalışıyoruz, ama nasıl? Direnişimizin kırılması yüzünden faşistler, kendileri haklıymış gibi «Burada bizim dediğimiz olur, istediğimizi yaparız» diyerek baskılarını eskisinden daha fazla yoğunlaştırdılar. Bayan arkadaşlara komandolar tarafından sarkıntılık yapılıyor. Bizleri yıldırarak, tazminatsız çıkışımızı almaya zorluyorlar... İşte, işçiden yana olduğunu söyleyen Hüseyin Akduman, sen bizi bu şartlarda çalışmaya zorladın.

«Faşist Orhan Daut'u MC Hükümetini ve faşistlerle uzlaşan teslimiyetçi sendikacıları lanetliyoruz. Faşizme ve faşistlere boyun eğme yolunu gösteren teslimiyetçi sendika ağalarına karşı mücadelemiz devam edecektir.»

ALMANYA'DA TUTUKLU BULUNAN YURTSEVERLER DURUŞMALARA SOKULMUYOR!

Almanya'da tutuklu bulunan Türkiye'li 3 yurtsever Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun ve Hatice Yurttaş, faşist Alman mahkemesi tarafından duruşmalardan atıldılar. Ömer Özerturgut ve Hatice Yurttaş, mahkeme kararı verilinceye kadar duruşmaya alınmayacaklar. Mustafa Tutkun ise hüküm günü de dahil hiç bir duruşmaya katılamayacaktır. Arkadaşlarımızın atıldığı duruşmada, «yazılı delillerden» sorumlu olan polis memuru, tanık olarak dinlendi. Ömer Özerturgut'un polis memuruna yönelttiği soruların Türkçe'den Almanca'ya tercüme edilmesine müsade etmeyen ve böylece deliller arasına sonradan yapılan ilaveleri örtbas etmek isteyen faşist Alman hakimi, arkadaşımızın sözünü kesmiş ve daha sonra da mahkemeye hakaret ettiği iddiasıyla salondan dışarı attırmıştır. Hatice Yurttaş da aynı gerekçeyle dışarı çıkarılmıştır. O sırada 14 gün duruşmalara girmeme cezası almış olan Mustafa Tutkun ise, cezasının bitiminden sonra girdiği ilk davada arkadaşlarının niçin mahkemeden çıkarıldığını öğrenmek istemiş, fakat mahkeme bunu cevaplamamıştır. Mustafa Tutkun mahkemenin faşist karakterini teşhir edince, o da bir daha duruşmalara girmeme cezası almıştır.

Arkadaşlarımızın duruşmalara sokulmaması, bütün ilerici ve demokrat Almanların nefretini toplamıştır.

Gerek Almanya'da yapılan protesto gösterileri, gerekse Türkiye halkının protesto mektupları, faşist Alman mahkemesini zor durumda bırakmaktadır. Bu yüzden Türkiye'li yurtseverlerin serbest bırakılmaları için açtığımız kampanyayı güçlendirelim, faşist Alman mahkemesini mektup ve gösterilerle protesto edelim. Bu hafta dergimizin açtığı imza kampanyasına Tire'den 72, Malatya'dan 83 kişi katılmıştır. Toplandığımız imzaları Alman Büyük elçiliğine gönderebiliriz. Mektupları mıza Almanca olarak şu ifadeyi yazabiliriz.

«FREİHEİT FÜR VİER TÜRKİSCHEN PATRIOTEN!
(Türkiye'li dört yurtsevere özgürlük!)

TARSUS YUVAM TUĞLA FABRİKASINDA DİRENİŞ

Tarsus'un Yuvam Tuğla fabrikasında çalışan işçiler, sigortalı olma hakkı, 8 saatlik iş günü ve fazla mesai ücretlerinin ödenmesi talepleriyle direnişe geçtiler.

Patron ve adamları direnişteki işçilere saldırmış, işçilerin saldırıyı püskürtmeleri karşısında ise jandarma çağırmışlardır. Patronun yardımına koşan jandarma, direnişi dağıtmak için tekrar saldırmıştır. İşçiler, «jandarmanın kimin yanında olduğunu bir kere daha açıkça gördük» diyorlar.

Çeşitli saldırılara göğüs geren Yuvam tuğla işçileri direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Direnişteki işçiler, «Faşist baskı ve zulüm karşısında hiç bir zaman yıl mayacağız, direnişimizi sonuna kadar sürdüreceğiz» diyorlar.

«SENDİKA ÖZGÜRLÜĞÜ İÇİN MÜCADELE ETTİK, İŞTEN ATILDIK»

İstanbul Uygun Plastik fabrikasında sendikalaşma mücadelesi verdikleri için işten atılan işçiler, dergimize yollladıkları mektuplarında şöyle diyorlar:

«Bizler Uygun Plastik işçileri, sendikalaşmak, iş yerinde iş güvenliği ve sosyal hak larımızı almak için Lastik-İş sendikasına üye olduğumuzdan dolayı işten atıldık. Hakim sınıfların bütün etkinliği yığınlar üzerindeki baskısının bir parçası olan bu baskılara karşı işyerinde ör gütlü olmak için sendikalaşmak istiyoruz. Hakim sınıflar kendi aralarında durmadan örgütleniyorlar. Biz işçilerin de onlara karşı mücadele etmemiz, örgütlenmemiz gerekli.

«Ama hakim sınıflar, sömürücüler, örgütlenip bütün leşmemizden vebadan korkar gibi korkuyorlar. İşçilerin ke netlenmelerine, devrimci sendikalarda mücadele etmelerine tahammül edemiyorlar.

«Fakat bütün tertiplerine rağmen bizler yine örgütlenmek, toplu işten atılmalara karşı çıkmak gereğini duyduğumuz için, bütün baskılara karşı devrimci mücadelemizi sürdüreceğiz.»

FABRİKADAN KÖYDEN

ADANA MNS FABRİKASINDA DİRENİŞ

Adana MNS fabrikasında 12 gün süren direniş başarı ile sonuçlandı. Mehmet Nur Sabuncu'ya ait olan fabrika da iplik ve sun'i elyaf üretilmektedir. İş yerinde yetki alma hakkı, Bölge Çalışma Müdürlüğü tarafından, işçilerin muhalefetine rağmen faşist Türk-Pek-İş Sendikası na verilmişti. İşçiler sendika seçme özgürlüklerinin çiğnenmesi üzerine direnişe geçtiler. Direniş sırasında Ülkü Ocaklı faşistler direniş yerine gelerek işçiler üzerin de baskı yapmaya çalıştılar. Faşist komandoların usturayla işçinin üzerine saldırması bütün işçileri tek bir yumruk olarak birleştirdi. İşçiler hep beraber faşistlerin üstüne yürüyerek onları kovaladılar.

İşçilerin tam bir beraberlik ve mücadele azmi içinde olduğunu gören patron, bütün talepleri kabul etmek zorunda kaldı. Direnişlerini zaferle bitiren MNS işçileri, patrona direnişte geçen günlerin ücretini de ödemeyi kabul ettirdiler.

PATRONUN STOK ÇIKARTMASINA İZİN VERMEDİLER

İstanbul'da Şişli'nin, Bomonti semtinde, Kanat Plastik işçileri toptan işten atıldıkları için iki aydır direniyorlar. 28 Aralık 1975 tarihinde patron, iki otobüs polisle gelerek fabrikadan stok çıkarmak istedi. Komiser, «Ben bu malları çıkartacağım. Müdahale etmeye kalkarsanız, buraya 10 bin polis diker, Bomonti'yi kafanıza yıkarım» diyerek işçileri tehdit etti. Polislerin kontrolü altında, mallar bir kamyona dolduruldu ve yola çıkmaya hazırlandı. Bu sırada çevre fabrikalardan gelen işçilerle beraber kamyonun önü kesilerek, malların dışarı çıkarılması önlendi. Ertesi gün fabrika önüne gelen polisler, üç işçiyi göz altına aldılar.

YURTSEVER GÜLTEPE HALKI TURABİ HAİNİNE GEREKEN CEVABI VERDİ

İzmir Gültepe Belediyesi 29/12/1975'de bir gece düzenledi. Kendisini halk ozanı olarak tanıtan hain Turan Yıl maz (Turabi), başta Gültepe'nin yurtsever halkı olmak üzere devrimciler ve CHP'li yurtseverler tarafından mahkum edildi ve sahneye çıkarılmadı.

Gecenin yapılacağı gün HALKIN SESİ'nin Turan Yılmaz'ı teşhir eden 9. sayısı ile birlikte tertip komitesine ve Belediye Başkanına giden arkadaşlarımız: «Turabi halkın davasına ihanet etmiştir. Hainler, halkın karşısına çıkarılamaz» diyerek, bu haine gecede söz hakkı verilmemesini istemişlerdir.

Bunun üzerine CHP'li Belediye Başkanı, Turabi hainının yüzüne karşı «Şu andaki haliyle kendisi hakkında belgelere dayanan bir iddia olduğunu ve Turabi'nin şu anda gerçekten hain durumunda olduğunu, halkın önüne 'devrimci ozan' diye bir haini çıkarmanın sorumluluğunu taşıyamayacaklarını» belirterek, «geceye çıkamayacağını» söyledi.

TİP ve TSİP revizyonistlerinin devrimcilere karşı kullandıkları Turabi haininin maskesi yırtılmıştır. Halkımız, Turan Yılmaz gibi hainlerden bu ihanetinin hesabını soracaktır. Hainleri devrimcilere karşı çıkaranları her yerde lanetleyecektir.

İzmir'den bir devrimci

SOVYETLER BİRLİĞİ, TÜRKİYE ÜZERİNDEKİ ASKERİ BASKILARINI ARTTIRIYOR

Sovyetler Birliği'nin Kafkasya'da ve Karadeniz'de yapacağı askeri manevralar ile iki Sovyet uçak gemisinin Karadeniz'den Akdeniz'e açılması konusunda çeşitli gazetelerde çıkan haberler, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ülkemiz üzerindeki askeri baskılarının yoğunlaştığını göstermektedir.

TEHDİT DE ONLARDAN, «SALDIRMAZLIK PAKTI» SAFSATASI DA

Sovyet resmi TASS Ajansının verdiği bir habere göre, Sovyet kara, hava ve deniz kuvvetleri 25 Ocak-6 Şubat tarihleri arasında Kuzey Karadeniz ile Kafkasya'da çok büyük askeri manevralara girişeceklerdir. Bu manevralar, Bulgaristan açıklarından başlayarak batıda Hazar Denizi'ne, güneyde ise Türkiye sınırlarına kadar uzanan çok geniş bir alanda, MİG-25 avcı uçakları, AA-6 tipi radar ve infra-ruj güdümlü hava-havaya füzeler ve 42,000 ton-luk iki uçak gemisi gibi son sistem saldırı silahlarının da katılmasıyla sürdürülecektir.

Bu manevralar, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin bütün dünyada sürdürdükleri ve özellikle Avrupa üzerinde yoğunlaştırdıkları saldırgan savaş hazırlıklarının bir parçasıdır. Bu manevralar, Sovyet sosyal-emperyalistleri ile revizyonist işbirlikçilerinin ülkemize kabul ettirmeye çalıştıkları «saldırmazlık paktı»nın içyüzü konusunda herkese bir uyarı olmalıdır. Sovyet yöneticileri bütün dünyada saldırı hazırlıklarını «yumuşama» (detant) masallarıyla maskeliyorlar. Dünyada en hızlı silahlanan kendileri olduğu halde, sahte «silahsızlanma» yaygaralarıyla başka ülkelerin savunma hazırlıklarını baltalamaya çalışıyorlar. Onların «saldırmazlık paktı» önerileri de bu türden bir oyundur. Sovyet yöneticileri bu pakt sayesinde halkımızın uyanıklığını köreltmeyi ve ülkemiz üzerindeki nüfuzlarını adım adım arttırmayı planlıyorlar. Onların bir yandan Türkiye'yi askeri tehdit altında bulundururken öte yandan ülkemize «saldırmazlık paktı» önermeleri, Asya'da güvenliği tehdit eden esas olarak kendileri olduğu halde Asya ülkelerine sözümona bir «kollektif güvenlik sistemi» önermelerinden zerrece farklı değildir. Bu tür öneriler, Hitler ve Brejnev gibi saldırganların ağzında, «ya uslu uslu benim nüfuzum altına girersiniz, ya da sizi istila ederim» demektir.

HAKİM SINIFLARA «NATO'DAN ÇIKMANIZ BİLE GEREKMEZ» DİYENLER

Ülkemizdeki hakim sınıfların geniş kesimleri, Sovyetlerin ikili «hem havuç, hem değnek» siyasetleri karşısında milli ihanete yönelmektedirler. Onlar, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin siyasi ve askeri baskıları karşısında, bütün «yumuşama», «barış» ve «silahsızlanma» safsatalarını Türk-Sovyet Ortak Bildirisine doldurmayı kabullenmişlerdir.

Revizyonistlerin bu konudaki tutumu ise, hakim sınıfları milli ihanet yolunda daha hızlı ilerlemeye teşvik etmekten ibarettir. Onlar, Amerikan işbirlikçilerini sosyal-emperyalistlerle «saldırmazlık paktı» imzalamaya ikna etmek için binbir dereden su getiriyorlar. Onlar, Sovyetlerle «saldırmazlık paktı» imzalamak için NATO'dan çıkmanın gerekli olmadığını, hatta NATO'nun askeri kanadından çıkmanın bile gerekli olmadığını, Sovyetlerle yakınlaşmanın Amerikancılığa devam etmeyi engellemeyen çok basit ve önemsiz bir şey olduğunu öne sürüyorlar. Revizyonistlerin bu tutumu, onların kendi efendilerinin ülkemize sızmasını sağlayabilmek için Amerikan emperyalizmine ve NATO'ya taviz vermeye de hazır olduklarını gösteriyor. Onlar, güya bağımsızlıktan yana görünürken aslında halkımızın sırtından Amerikan emperyalistleri ve işbirlikçileriyle de kirli pazarlıklara girişmekten çekinmemektedirler.

Tarih sözümona «saldırmazlık paktları»nın, hegemonya ve yayılma peşinde koşan emperyalistleri zerrece bağlamadığını defalarca göstermiştir. Emperyalistler emellerini gerçekleştirebileceklerini sandıkları anda, «saldırmazlık» anlaşmaları, üzerine yazıldıkları kağıt parçalarından daha değersiz hale gelirler. Kurtla kuzu arasında «saldırmazlık paktı» olamaz. Sovyetlerin Türkiye'yi tehdit ederek böyle bir pakta razı etmek amacını da güden Kafkasya-Karadeniz manevraları, aslında «saldırmazlık paktı»nı. Türkiye'nin niçin reddetmesi gerektiğini gözler önüne sermektedir.

UÇAK GEMİLERİ Mİ? DEĞİL Mİ ?

Sosyal-emperyalistlerin son zamanlarda ülkemize askeri baskı, iktisadi kredi ve «saldırmazlık paktı» önerileriyle kabul ettirmeye çalıştıkları bir diğer nokta da, Minsk ve Kiev adlı uçak gemilerinin Boğazlardan geçiş yetkisidir. İstanbul ve Çanakkale Boğazları, Türkiye'nin egemenliğindedir. Savaş zamanında, hiç bir yabancı ülkenin savaş gemisi Boğazlardan geçemez. Barış zamanında, geçiş hakkı Montrö Anlaşmasıyla düzenlenmiştir. Bu anlaşma, uçak gemilerinin Boğazlardan geçmesini yasaklamıştır. Şimdi Sovyetler, açık denizlerde görev yapmak üzere inşa ettikleri 42,000'er tonluk iki uçak gemisinin «aslında uçak gemisi olmadığını», «denizaltı avcı kruvazörü» olduğunu ve bu nedenlerle Boğazlardan geçebileceğini iddia etmektedirler. Bu iddia gerçekmidir?

Montrö Anlaşmasının uçak gemileriyle ilgili maddesi (bugünkü Türkçeyle) şu şekildedir :

«Uçak ana gemileri, tonajları ne olursa olsun uçak taşımak ve bunları denizde harekete geçirmek için yapılmış veya donatılmış suüstü savaş gemileridir. Eğer bir savaş gemisi başlıca uçak taşımak ve bunları denizde harekete geçirmek için yapılmamış veya donatılmamışsa, bu gemiye bir inme veya havalanma güvertesinin kurulması, bunun uçak ana gemileri sınıfına sokulmasını gerektirmez.»

Görüldüğü gibi Montrö Anlaşması, bir geminin esas olarak uçak taşıma ve denizde harekete geçirmesini, uçak gemisi olmanın temel unsuru saymaktadır. Montrö Anlaşmasının imzalandığı yıllarda, dünyanın birçok donanmasında, keşif görevlerini ve topçu ateşini düzenleme görevlerini yerine getirmek üzere çok küçük güvertelere inip kalkan bir-iki uçak taşıyan zırhlı ve kruvazörler bulunuyordu. Bu gemilerin esas niteliği topçu ateşi yoluyla düşman gemilerini imha etmekti; taşıdıkları en fazla bir-iki uçağın görevi, esas silah olan toplar yoluyla yerine getirilen bu esas göreve hizmet etmekti. Montrö Anlaşmasında uçak ana gemileri olmadıkları belirtilen gemiler, işte bu türden gemilerdir Uçak gemilerinin ve denizden-denize füze silahlarının gelişmesi karşısında, bu tip zırhlı ve kruvazörler artık tarihe karışmış bulunmaktadır.

Gelelim Sovyetlerin Minsk ve Kiev adlı gemilerine. Bu gemiler bir-iki uçak değil, çok sayıda uçak ve helikopter taşımaktadırlar. Uçaklar ve helikopterler, bu gemilerin ESAS SİLAHLARIDIR. Nitekim bu gemilerde, uçuş güvertesi geminin dörtte üçünü kaplamaktadır. İkinci Dünya Savaşındaki Amerikan uçak gemileriyle aynı tonajda olan bu gemilerin şekli, görünüşü, vasıfları, bugünkü daha büyük ABD uçak gemilerinin aynıdır. Tek fark, bu gemilerdeki uçakların amacının, «denizaltı gemilerini imha etmek» olduğunun iddia edilmesidir. Bu iddia gerçek olsa bile bu noktanın bu gemilerin uçak gemisi olup olmamasıyla HİÇ BİR İLGİSİ YOKTUR. Çünkü Montrö Anlaşması UÇAKLARIN YAPACAĞI İŞ KONUSUNDA HİÇ BİR ŞEY SÖYLEMEMEKTEDİR. Kaldı ki bu gemilerdeki uçuş güvertelerine, her türlü uçak inip kalkabilmektedir. Montrö Anlaşmasına göre Minsk ve Kiev adlı gemiler bal gibi uçak ana gemileridirler ve Boğazlardan geçemezler, geçmemelidirler.

BOĞAZLAR'DAN HİÇ BİR YABANCI SAVAŞ GEMİSİ GEÇMESİN

Revizyonistlerin Montrö Anlaşmasını nasıl tahrif etmeye çalıştıkları bir yana, herhangi bir ülkenin uçak gemilerinin Boğazlar'dan geçmeye kalkışması, milli bağımsızlığımızı korumak konusunda ne kadar titiz davranmamız gerektiğini göstermektedir. Uçak gemileri, emperyalist ülkelere özgü saldırı silahlarıdır; uçak gemisi demek, yüzer bir üs demektir; karasularımızda veya ülkemiz yakınlarında herhangi bir anda bir uçak gemisinin bulunması, çok yakınımızda bir saldırgan uçak üssünün bulunması demektir. Ayrıca Akdeniz'deki Amerikan ve Sovyet filoları, yalnız ülkemizin değil, bütün Akdeniz ve Orta Doğu ülkelerinin güvenlik ve egemenliğine karşı bir tehdidi ifade etmektedir. Montrö Anlaşmasının yorumlanması konusunda sayfalar yazılsa, bu en temel gerçeği örtbas edemez. Ne Karadeniz'deki Sovyet savaş gemilerinin Akdeniz'e inmesi, ne de Karadeniz'de kıyısı bulunmayan ülkelerin savaş gemilerinin Karadeniz'e geçmesi, bu ülkelerin milli savunma ihtiyaçlarının bir gereği değildir. Biz, yalnız savaş zamanında değil, barış zamanında da, yabancı ülkelerin savaş gemilerinin Boğazlar'dan geçmesine kesinlikle karşıyız. Aksini savunmak, ülkemizin milli bağımsızlığını yoketmeye çalışanların, iki süper devlet arasında çıkacak bir emperyalist yeniden paylaşım savaşında ülkemizin muharebe alanı olmasını isteyenlerin işidir.

Bir Sovyet Amiralinin söyledikleri

Kruşçev'in revizyonist karşı-devrimini 'gerçekleştirmek için en büyük hamleyi yaptığı SBKP 20. Kongresinden sonra görevinden azledilen ve Merkez Komitesinden atılanlardan biri de, Stalin'in donanma komutanı Kuznetsov'du. Onun yerine Kruşçev tarafından Sergey Gorşkov getirildi. Halen Sovyet deniz kuvvetleri komutanı olan Gorskov, bugünkü Sovyet donanması hakkında şunları söylüyor:

Yüz yıllık bir rüya gerçek oldu. Sovyet gemilerinin forsu şimdi denizlerin en uzak köşelerinde dalgalanmaktadır.»

Bu sözler, bugünkü Sovyet yöneticilerinin, eski Rus çarlarının hayallerini gerçekleştirmeye çalışan yeni çarlar olduklarının en açık itirafı değil midir?

Groşkov, 1962 yılında «Pravda» gazetesinde de şunları yazıyordu:

«Karadeniz filomuzun sahip olduğu sadece nükleer füze gücü, NATO'nun köprü başı haline gelmiş olan Karadeniz kıyısı ülkelerini harabe haline döndürmeye yeter de artar bile.»

Karadeniz'de kıyısı olan tek NATO ülkesi Türkiye olduğuna göre bu sözler Kremlin'deki yeni çarların ülkemiz üzerindeki saldırgan emellerinin en açık itirafı değil midir?

İşte ülkemizdeki revizyonistlerin Türkiye'ye dost gibi göstermek istedikleri, «saldırmazlık paktı» imzalanmasını talep ettikleri ülkenin silahlanma ve deniz hakimiyeti konusundaki tutumu budur. Revizyonistlerin Boğazlar'dan serbestçe geçmesini istedikleri savaş gemileri, bu ülkenin savaş gemileridir. Bu tutumları, revizyonistlerin milli hainler olduğunu göstermiyor mu?